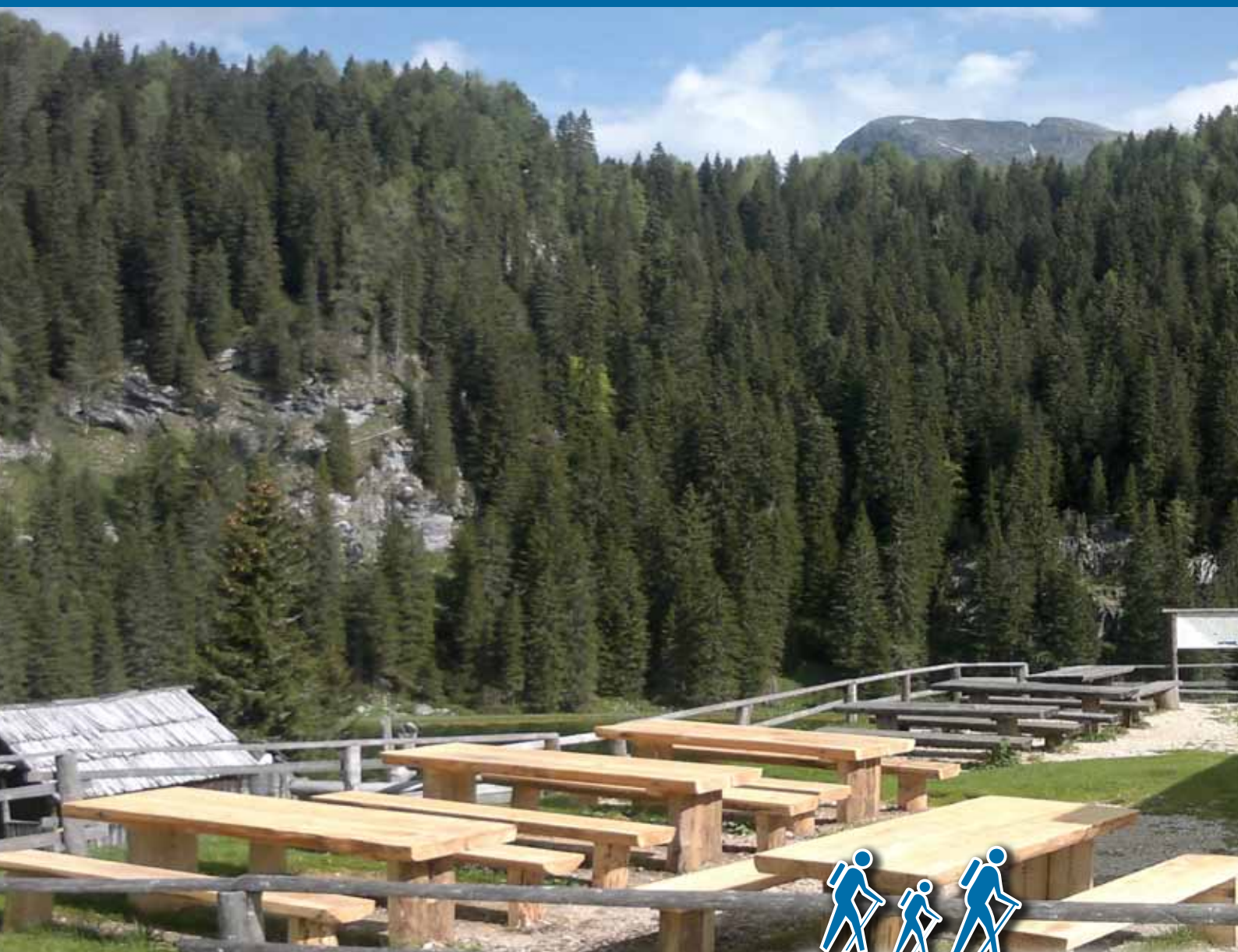

GORSKI

popotnik

Revija planinskega društva Integral
Leto XXXII, julij 2012

št.

2

UVODNIK	4
DOBRODOŠLI NA SPLETNI STRANI WWW.PDINTEGRAL.SI !	4
PRIPRAVA KOČE NA ODPRTJE	5
30 LET GORSKEGA POPOTNIKA	6
KAM GREMO	9
9. POHOD IZ LJUBLJANE NA PLANINO PRI JEZERU	9
PLANINARJENJE PO ČRNI GORI, 12. - 24. 7. 2012	9
ŠPIK HUDE POLICE (2420 m), 21. 7. 2012	9
VELIKI VRH (2111 m) IN VELIKA ZELENICA (2114 m), 28. 7. 2012	10
BOLGARIJA 2012 - 26. 7. - 5. 8. 2012	10
VRBANOVE ŠPICE IN RJAVINA, (18. - 19. 8. 2012)	10
36. POHOD NA TRIGLAV - iz Vrat, 24. - 26. 8. 2012	10
36. POHOD NA TRIGLAV 2012 - čez Prag, 24. - 26. 8. 2012	11
36. POHOD NA TRIGLAV-BOHINJ-KOMARČA-ČRNO JEZERO-SEDMERA JEZERA-ČEZ ŠTAPCE-PLANINA OVČARIJA-PLANINA VIŠEVNIK	11
BISTRIŠKA ŠPICA (2114 m), 1. 9. 2012	13
STRMA PEČ - MONTE CIMONE (2379 m), 15. 9. 2012	13
POT VINOTOČEV - MORAVSKE TOPLICE, 13. 10. 2012	14
STROKOVNI ČLANKI	15
KAKO ME JE VULKANIZER UČIL MEDICINE?	15
OPREMA	16
MLADINSKI KOTIČEK	17
IZLET NA KORENO (8. 3. 2012)	17
RAŠICA, RAŠICA	17
IZLET NA TOŠKO ČELO	17
KEKČEVA DEŽELA 24. 5. 2012	18
ANDERSENOVA AVANTURA V TAMARJU	20
TAMAR - TAKO SO GA DOŽIVELI OTROCI, 29. 5. 2012	22
KJE SMO BILI	23
SV. ANA NAD RIBNICO (920 m), 21. 1. 2012	23
KOJCA, 17. marec 2012	24
NA KOČEVSKO, 25. marca 2012	25
OSEMNAJSTIČ ČEZ POHORJE, 28. - 30. 4. 2012	26
IZLET NA MRZLICO, 12. -13. 5. 2012	26
MED TEDNOM V PLANINE	27
V TRETJE GRE RADO - OLŠEVA, 1929 m, 9. 6. 2012 IN ŠE KAJ	30
DONAČKA GORA - SREČANJE Z SPD TRST, 17. 6. 2012	32
BRATSKO SREČANJE NA DONAČKI GORI	33
ZANIMIVOSTI	34
FOTOGRAFIJE Z 38. REDNEGA LETNEGA ZBORA ČLANOV 17. 2. 2012.	34
PLAN IZLETOV PD INTEGRAL 2012	36

GORSKI

Popotnik

Leto XXXII/številka 2, julij 2012

ISSN 2232-397X.

Natisnili smo: 350 izvodov

Izdaja:

PLANINSKO DRUŠTVO
INTEGRAL,

Celovška cesta 160,
1000 Ljubljana,

Tel.: 01 58 22 751, gsm: 031 259 156

e-mail: pdintegral@siol.net,

url: www.pdintegral.si

Nina Miklič, e-mail: nina.miklic@lpp.si

Uradne ure, vsak četrtek od 9. do 11.
in od 16. do 18. ure

Prispevke pošiljati na:
silva.papez@lpp.si

Zanj:

ANDREJ POČERVINA, predsednik

Odgovorni urednik:

ANDREJ POČERVINA

Uredniški odbor:

TOMO RUSIMOVICH,

BOJANA BURNIK,

ENES HALILOVIĆ,

ANTON TROPE

Tehnično uredništvo:

SLAVKO KRUŠNIK,

SILVA PAPEŽ,

MARUŠA REYA

Oblikovanje in prelom:

VID GUDIČ

Jezikovni pregled:

SLAVKO KRUŠNIK

Grafična priprava za tisk in tisk:

PARTNER GRAF D.O.O.

Fotografija na naslovnici:

NOVE KLOPI NA PLANINI PRI JEZERU,
Rado Balazic

DOBRODOŠLI NA SPLETNI STRANI WWW.PDINTEGRAL.SI !

○ Tomo Rusimovič

Pa jo imamo – spletno stran namreč. Sedaj bo vse lažje, vsi bodo vedeli, kaj počnemo, kam gremo, kje smo bili in še in še. PDINTEGRAL.SI vidi cel svet, oziroma vsi, ki imajo računalnike priključene na internet in znajo brskati po spletu.

No, tu je prva past za agitatorje spletne strani, in sicer: ali imajo vsi naši člani možnost dnevno pogledati, kaj je novega na naši spletni strani? Druga past pa je: ali smo sposobni zagotoviti ažurne, zanimive in aktualne informacije? Odgovor je v prvem primeru ne, vsi naši člani niso dnevno ali pa sploh nikoli na spletu. V drugem primeru pa se odgovor glasi: seveda smo lahko ažurni in aktualni, vendar samo z dobro organizacijo priprave prispevkov in s takim urednikom spletne strani, ki bo znal pridobiti objave in jih sproti objavljati. Spletna stran je čudovito komunikacijsko sredstvo med društvom in vsemi, ki jih zanima društvena dejavnost, vendar je objava spletne strani tudi velika odgovornost do uporabnikov spleta, in tu ni kompromisov. Najbolj sovražim spletne strani, ki niso aktualne in ne živijo, zato ta moj, mogoče malo nenavaden uvod. Ideja o spletni strani je stara desetletje ali več, spomnim se mnogih sestankov upravnega odbora, ko sem bil še predsednik, na katerih so padale pobude, imejmo spletno stran. Na te pobude sem navadno odgovoril: pripravimo vsebino, kaj bomo imeli na spletni strani, nato pa bomo poiskali programerja, in pobudnik se je hitro ohladil.

Sedanji upravni odbor pa je k tej ideji pristopil dokaj celovito. Ustanovili smo odsek za odnose z javnostjo, ki zajema uredniški odbor Gorskega popotnika in uredništvo spletne strani. Tako sta paralelno začela nastajati vsebina in ogrodje spletne strani, zagotovili smo si domeno »pdintegral.si« in najeli prostor na strežniku, istočasno pa tudi zbirali prispevke za Gorskega popotnika in za spletno stran. Porajalo se je tudi vprašanje, ali naj glasilo Gorski popotnik ukinemo, če bomo imeli spletno stran, ali ne? Prevladal je razum in odločili smo se, da je Gorski popotnik dvakrat na leto namenjen obeščanju našega članstva, spletna stran pa je naše ogledalo, ki smo ga v svetovnem spletu nastavili vsem, ki jih zanima, kaj počnemo, kako delujemo, ki bi radi pridobili informacijo o naši koči, o cenah, o kapacitetah in še veliko drugih stvari lahko pokažemo svetu. Naša spletna stran je tudi močno komunikacijsko orodje, saj na njej lahko obiskovalci komentirajo naše delo, sprašujejo po informacijah in predlagajo novosti. Uredniki pa jim bodo (upam) sproti odgovarjali na vprašanja. Največ informacij na spletni strani, ki zanimajo planince in druge obiskovalce planin, bo verjetno s področja izletništva in delovanja naše planinske postojanke in temu moramo posvetiti vso pozornost.

Za zaključek lahko povabim vse člane našega planinskega društva, naj si ogledajo našo spletno stran in postanejo njeni soustvarjalci in sooblikovalci. Uredniški odbor bo vesel vsake pobude, za objavo aktualnih vsebin, ideje za izboljšavo oblike in vsebine obstoječih vsebin, konstruktivne kritike ali pohvale!

Pripis uredništva: Če do izida te številke Gorskega popotnika spletne strani še ne bo, prosimo za še malce potrpljenja!

PRIPRAVA KOČE NA ODPRTJE

○ Rado Balažic

Tudi letos smo, kot že vsa leta do sedaj, pripravljali kočo na odprtje. V prvi skupini od 18. -20. 5. 2012 so sodelovali: Sonja, Mojca, Renata, Ibro, Ivo V., Peter in Rado. Prva naloga je bila, da smo prečrpali vodo v sistem, zakurili smo peč, nekoliko pozneje je tudi v štedilniku na drva veselo prasketalo. Posejali smo vse spalne prostore, pobrisali prah, zložili odeje na postelje ter pobrisali tla.

Aktivirali smo agregat, čistilno napravo za pitno vodo (zamenjava infra žarnice) ter biološko čistilno napravo za odpadno vodo. Kar malo prehitro se je spustila tema na planino in že smo sedeli ob peči v jedilnici in čakali na Sonjine dobrote iz kuhinje. Po večerji smo še malo poklepetali, naredili načrt za naslednji dan in se odpravili k počitku. Prvo noč nas je še rahlo zeblo, ker koča še ni bila ogreta.

V soboto smo po zajtrku začeli z žaganjem drv in barvanjem brunarice – polken, in vrat zimske sobe ter zadnjega vhoda. Obiskala sta nas predsednik Andrej s sinom Anžetom in nam pri delu nudila moralno podporo. Dan je bil ravno prav dolg, da smo končali vsa zastavljena dela. V noči s sobote na nedeljo nas je že malo manj zeblo.

V nedeljo smo popravljali ograjo, pospravljali okolico in izvajali manjša vzdrževalna dela. Po kosilu smo se prijetno utrujeni odpravili v dolino novim obveznostim na proti.

Naslednja delovna akcija se je zgodila v soboto, 26. 5. 2012. Naš cilj je bil zamenjava štirih miz in osmih klopi pred kočo. Tokrat je bila ekipa v sestavi Sonja, Mojca, Tone, Ivo F., Grega in Rado zelo pridna. Na naše veliko veselje so mize in klopi do večera že stale. V nedeljo je Grega dokončal barvanje brunarice, ostali smo se spravili na pospravljanje ostankov miz in klopi.

Po kosilu sem Iva, Grega in Toneta odpeljal v Ljubljano. Naslednje dni smo popravili stopnico pri vходу, obnovili zaščito okoli odtočne cevi iz greznice, zamenjali dve pipi, zamenjali ekspanzijsko posodo, pokosili plevel po planini, ves čas pa smo kurili v krušni peči, saj smo pričakovali prihod prvih otrok iz vrtca Andersen.

V četrtek je končno prispela ekipa z oskrbnikom Ivom na čelu. Člani gospodarskega odseka želimo ekipi čim več obiskovalcev na planini.

30 LET GORSKEGA POPOTNIKA

○ Marinka Koželj Stepic (nadaljevanje)

1989

Kaj je zapisano v prvi številki tega leta, bo verjetno ostalo skrivnost. Te številke nimam niti v svoji zbirki niti je nismo našli v arhivu planinskega društva. Zato ob tej priliki prosim dolgoletne člane, da pogledajo v svojo zbirko. Če najdejo to številko, lepo prosim, da mi jo posodijo v preslikavo.

V uvodniku druge številke opisuje Bojan Marn, kako je pri 66 letih doživel svoj prvi vzpon na Triglav. Na najvišjo goro Slovenije se je podal v spremstvu vodnice Marinke in nekaj prijateljev, saj se z večjo skupino tega velikega projekta ni upal lotiti. Sledi še podroben zapis najbolj množičnega izleta društva v letu 1989, in sicer planinarjenja po Kornatih, ki ga je organizirala in uspešno izvedla vodnica Marinka. Metod Koželj, ki je takrat čuval našo domovino v Makedoniji, je opisal gore nad Debrom; 30 km dolg greben Koraba s tremi visokimi vrhovi - Korab, 2753 m, Severni Kepi bard, 2589 m in Južni Kepi bard, 2483 m.

1990

Prva številka je prinesla kratko poročilo z volilnega občnega zbora, seznam prejemnikov priznanj in program izletov za leto 1990. Vodniki so pripravili opise posameznih izletov. Med njimi je bil najbolj atraktiven tridnevni izlet na Plitvice, Paklenico in Velebit. Za zaključek je Marinka Koželj Stepic v izogib mnogim pripombam pripravila nekakšna navodila, kakšno vlogo ima na izletu vodnik in kakšno udeleženec.

Druga številka manjka in prav tako prosim za pomoč dolgoletne člane.

1991

V januarski številki je Marinka Koželj Stepic pripravila poučen članek z naslovom Kako na izlet, Zdenka Peklaj je pripravila opis tabora za cicibane vrtca H. Ch. Andersen. Tako smo vsi člani izvedeli, kako lepo so se imeli naši najmlajši na Planini pri Jezeru. Marinka Koželj Stepic je opisala, kako je včlanila v naše društvo nekaj starejših in jih po treh pripravljanih turah uspešno pripeljala na Triglav.

Druga številka je izšla že aprila, saj je bil na občnem zboru sprejet sklep, da naj bi Gorski popotnik izhajal bolj pogosto in tako sproti obveščal člane o dogajanju v društvu. Pripravljen je bil zapis z volilnega občnega zbora. Predsedovanje društvu je od Ivana Blažiča prevzel Marjan Dodič. Sledilo je nadaljevanje prispevka Kako na izlet in opisi posameznih izletov. Marjana Osojnik Rupnik je prispevala dva kratka

prispevka na temo varstva narave. Marinka Koželj Stepic je pisala o dvoličnosti Komne - na eni strani zimsko turnosmučarsko idilo, na drugi strani disco v domu in temu primerno zasvinjano pot od Savice do Komne.

Tretja številka je izšla že junija in je bila bogata z opisi izletov. Marinka Koželj Stepic je zaključila s tretjim zadnjim delom vzgojno-izobraževalnega članka Kako na izlet. V tem je zlasti poudarila pomembnost opreme za nudenje prve pomoči. Klemen Dremelj opisal, kako sta s prijateljem v Ospu zlezla prvenstveno smer Soldata Zajca z oceno A3-/A2 V+. Na koncu je bilo še povabilo k udeležbi v planinski šoli za odrasle v organizaciji PZS.

1992

Februarska številka je bila kot vabilo na občni zbor na Zaplani. Načelnik gospodarskega odseka Ivan Pažon je pripravil izčrpno poročilo za leto 1991 in plan del v prihajajočem letu. Pavla Glavič je poročala o obisku in nočitvah v koči, in sicer je bilo nočitev 2322, od tega 43 tujcev. Marinka Koželj Stepic je predstavila idejo o obisku 15 vrhov, višjih od dvatisoč metrov, v slovenskem delu Karavank, in povabila, da si ji člani pridružijo.

Metod Koželj je na humorističen način napisal sestavek z naslovom »Štampiljkar in njegova klapa na bojnem pohodu«. Vozili so se in lovili žige po Primorskem delu Slovenske planinske poti in bili pri tem kaj malo uspešni. Marinka Koželj Stepic je opisala vzpon na Nanos v najbolj neugodnih vremenskih razmerah. Na koncu je bil pripravljen predlog za spremembo imena našega društva iz Integral v Jezero ter tako posredovan članom v razpravo. Naslednji dve številki manjkata in zopet prosim člane, če kaj najdejo, da posodijo v preslikavo.

V četrti številki, ki je zagledala luč sveta novembra, je bil zanimiv članek Drugi o nas. Planinski vestnik je pisal o naši koči in prijazni ekipi s Francko Rednak na čelu, RTV Ljubljana pa je v oddaji Gore in ljudje predstavila delo s cicibani. Objavljen je bil zanimiv sestavek staroste slovenskih planincev, Pavla Kunaverja, Kako v gore.

Marjana Osojnik Rupnik je pripravila dva sestavka, in sicer Divje rastline, ki so primerne za našo prehrano in Planinec - antismetar, v katerem svetuje, v kakšni embalaži naj bo hrana in pijača, ki jo nosimo v nahrbtniku, da bo čim manj odpadkov.

1993

V uvodniku je Marinka Koželj Stepic opisala prijetne občutke ob podelitvi priznanj za najprijetnejšo planinsko postojanko v visokogorju, ki jo je prejela naša koča. K visoki uvrstitvi je verjetno pripomogla tudi ureditev okolice koče s postavitvijo ograje. Kako krave niso več stikale po nahrbtnikih in puščale svojih hlebčkov tik pred vhodom v kočo. Sledil je plan izletov za leto 1993.

Nanizana so bila poročila odsekov, a najbolj obsežno je bilo poročilo gospodarskega odseka. Zgradili so triprekatno greznico in nato uredili okolico koče tako, da ni bilo sledov velikih izkopavanj. Sledili so še zanimivi opisi doživljanja.

Klemen Dremelj je pod naslovom Pravljica s priokusom resničnosti opisal alpinistični podvig s plezanjem težavne smeri Aschenbrenner v Travniku. Marinka Koželj Stepic je pod naslovom Doživetje opisala, kako je plezala v ženski navezi v severni Triglavski steni po več različnih variantah. Metod Koželj je v sestavku Usedlina sodobnosti predstavil, kako na računalniku nastaja Gorski popotnik. Na koncu je bila še predstavitev članarine.

V aprilski številki v uvodniku Marinka Koželj Stepic ugotavlja, da bo težko ohraniti prvo mesto med najbolj priljubljeni planinskimi postojankami in prvo mesto po številu mladih planincev v celotnem MDO PD Ljubljane. Kot šibko točko je navedla slabo udeležbo na izletih, ki jih pripravlja že 10 vodnikov. Marjana Osojnik Rupnik je kot načelnica odseka za varstvo narave pripravila dva sestavka, in sicer o plastičnih vrečkah in lubadarjih oziroma podlubnikih. Sonja Modlic je obširno predstavila dnevnik s planinskega tabora cibicanov na Planini pri Jezeru v letu 1992.

Julijska številka je z opisi izletov vabila v Primorske gore, na Triglav, na Jalovec, na Peco in na Srednjo Ponco. Na koncu je Ivanka Vodnik opisala radost ob prejemu posebnega priznanja Mladinske komisije pri PZS Mladina in gore, ki ga je prejel vrtec H. Ch. Andersen za vzorno delo z najmlajšimi.

V zadnji številki, ki je zagledala beli dan v oktobru, je bil zapis o nogometni tekmi na Korošici, mladi planinki Karmen Paič in Maja Accetto sta prispevali zapise z izletov, predstavljeni so bili novi vodniki Marjan Dobernik, Herman Rednak in Tomo Rusimovič. Opravili so osnovni tečaj A kategorije. Na koncu je Marinka Koželj Stepic pripravila daljši zapis s trekinga po Južni Ameriki, kako so potekale priprave in kako so »gringos« videli življenje domorodcev.

1994

Prva številka Gorskega popotnika, ki je izšla marca, je prinesla kratko informacijo z 20. občnega zbora in poročila o delu odsekov v preteklem letu. Tokrat je bilo bogato poročilo odseka za izletništvo in izobraževanje, ki ga je pripravil načelnik Miha Primc. Tudi mladinski odsek pod vodstvom Andreja Ločniškarja je pripravil izčrpno poročilo. Sledila so še obsežna poročila odseka za propagando pod vodstvom Marinke Koželj Stepic, poročilo gospodarskega odseka pod vodstvom Franca Pavška in markacijskega odseka Metoda Koželja.

Objavljeni so bili opisi izletov od Snežnika do Kornatov. Tu je bil še opis, kako je nastajal zbornik ob 20-letnici delovanja društva tako po vsebini kot po obliki. Ta prispevek sta pripravila Marinka Koželj Stepic kot članica uredniškega odbora in Metod Koželj kot tehnični oblikovalec. Za zaključek je bilo nadaljevanje prispevka S poti po Južni Ameriki.

Junija je izšla druga številka, ki je prinesla v uvodu kratek opis Toma Rusimoviča, predsednika društva, o prvih 20 letih delovanja. Sledili so opisi izletov: Škrlatica, Rinke, Grossglockner, Kornati, Srednja Ponca. Za prijetno branje je devetletna Karmen Paič pripravila opis izleta na Snežnik, Pavla Glavič je predstavila svoje prvo srečanje s Planino pri Jezeru, o Rifniku in Resvni je pisal Štefan Stepic.

Za zaključek je bilo drugo nadaljevanje opisa trekinga S poti po Južni Ameriki. Po obvestilih, kdo zbira prijave za izlete, kdo pobira članarino, je bilo še slovo od urednikovanja Marinke Koželj Stepic, ki je polnih 14 let urejala Gorski popotnik. Poleg urejanja je sama tudi napisala vrsto prispevkov vzgojno-izobraževalne vsebine, novic in doživljajskih opisov tur doma in v tujini.

Tretja številka je zagledala luč sveta v oktobru. Uvodoma je bil predstavljen novi uredniški odbor pod vodstvom Slavka Krušnika. Erna Černila je opisala svoj že tretji vzpon na Grossglockner. Sledili so še opisi prvega vzpona na Triglav Valči Vasič, izleta na Raduho Mike Wraber in ture na Grossglockner in planinarjenja po Kornatih Marinke Koželj Stepic. Sledil je podroben zapis o mali planinski šoli VVZ H. Ch. Andersen, za zaključek pa tretje in zadnje nadaljevanje S poti po Južni Ameriki. Tokrat Marinka Koželj Stepic opiše svoj prvi vzpon na šesttisočak v Peruju. V Gorskem popotniku najdemo ne le na koncu ampak tudi vmes dosti šal Slavka Krušnika in še daljši zapis iz njegove knjige Smeh na vseh poteh.

1995

V prvi številki Gorskega popotnika so najprej opisi izletov, ki so se že zgodili - po Badjurovi poti, na Trdinov vrh, o doživetju na Krimu in zapis Slavka Krušnika, da je vsak izlet velika ali majhna pustolovščina. Miha Primc je pripravil podrobno poročilo o v letu 1994 uspešno izvedenih izletih. Objavljen je bil bogat program izletov - na že tradicionalni Triglav in celo na Mont Blanc.

Da je bilo povabilo popolno, so bili člani povabljeni na 4 predavanja ob barvnih diapozitivih, na rafting, kani-ning in planinski tabor za otroke. Sledilo je poročilo z volilnega občnega zbora. Marinka Koželj Stepic je pripravila obsežen prispevek o vodništvu v naših in tujih gorah. Slavko Krušnik je pripravil sestavek Intervju s samim seboj. Dolg potopis S poti po Južni Ameriki je tudi v tem Gorskem popotniku dobil nekaj prostora.

V drugi številki je Slavko Krušnik v uvodu vabil stare in nove sodelavce k pravočasni pripravi Gorskega popotnika. Sledili so doživljajski opisi že izvedenih izletov - na Slavnik, na Vremščico in v Škocjanske jame, od Borovca do Borovca, o raftingu na Soči in druženju s člani SPD Trst. Rubrika Kam bomo šli je prinesla nekaj informacij in povabil na izlete: Mangart, Rogatec, Soriško planino, Kornate, Tolsto Košuto in Neznano. Sledil je pogovor z oskrbnico Ido, njenim možem Jožetom in kuharico Nado, ki skrbijo za planince v naši koči.

Sledile so bile tudi cene v naši koči. Iz knjižice SLEDI, ki jo je izdalo PD dr. Gorazd Zavernik, je bil prevzet sestavek dr. Andreja Barage z naslovom: »Kaj, če te piči kača?« Tokrat se je zares zaključila pripoved S poti po Južni Ameriki. Bila je objavljena v šestih nadaljevanjih. Samo potepanje in planinarjenje po res visokih gorah je trajalo mesec dni.

Tretja številka je v rubriki Kje smo bili prinesla dolg zapis Marinke Koželj Stepic o vzponu na Belo goro, Mont Blanc. Vseh 21 planincev je pod skrbnim vodstvom 7 gorskih vodnikov v ugodnem vremenu dose-glo vrh. Predstavljeni so bili tudi statistični podatki te, za naše društvo velike odprave. Marinka Koželj Stepic je podrobno opisala planinarjenje po Kornatih, ki je postalo že stalnica. Slavko Krušnik je pripravil zapis o 19. tradicionalnem pohodu na Triglav. Sledil je še zapis o izletu na Mangart. Ob zaključku je bil predstavljen Častni kodeks slovenskih planincev. Iz knjižice SLEDI je bil prepisan sestavek Leona Stanovnika »Kako dihati?« ter sestavek Poškodbe zaradi mraza.

1996

Uvodnik je prinesel vabilo na občni zbor. Sledila so več ali manj obsežna poročila odsekov. Načelnik odseka za izletništvo in izobraževanje, Miha Primc, je bil zadovoljen s številom izvedenih izletov in dokaj lepo udeležbo, še zlasti, ker se je vse končalo brez nezgod.

Objavljen je bil program izletov za leto 1996 za člane in posebej za najmlajše. Sledil je opis nekaterih izletov in sestavek z naslovom Kaj bo novega na Planini pri Jezeru.

Valči je napisala sestavek Pufiju v spomin. Iz knjižice SLEDI je bil prepisan članek avtorja dr. Marjana Kordaša z naslovom Napor, iz Planinskega vestnika, letnik 1936, pa sestavek Pavla Kunaverja o petindvaj-setletnici smučanja v Sloveniji. Slavko Krušnik je za zaključek pripravil odlomek iz svoje knjige Smeh na vseh poteh.

V uvodniku smo poleg kratke predstavitve vsebine te številke našli tudi napovednik, do kdaj naj pošljamo svoje prispevke za objavo v naslednji številki. V rubriki Kje smo bili, je bil predstavljen pohod, ki ga bomo imenovali »Pufijev pohod« v spomin na pokojnega člana našega društva, Franca Lapuha.

V rubriki Kam bomo šli so bili opisi izletov: na Golico, na tečaj vrhne tehnike, na Kokršsko sedlo, na srečanje s SPD Trst, na ogled Martuljških zanimivosti, na Zelenico, na Debelo peč, na tradicionalni pohod na Triglav, na Kornate in na Konja.

Zvonko Čemažar je za Gorskega popotnika prispeval tri pesmi in sicer Kadar bom v steni, Cmir in Neuspel vzpon. Marjana Osojnik Rupnik je pripravila povzetke iz zloženek PZS, ki vse vabijo k varovanju gorske narave. Slavko Krušnik je zopet prispeval del iz svoje knjige smešnic. Zaključek je bil iz knjige Janka Mlakarja Spomini in opomini.

V uvodniku tretje številke je Slavko Krušnik pogledal nazaj in naprej. V rubriki Kje smo bili so bili opisani doživljaji s spominskega pohoda na Stol, s planinskega srečanja na vodi, s tabora šoloobveznih otrok, vzpona na Monte Cinto na Korziki, ogleda Martuljških zanimivosti, prvega vzpona na Triglav, s planinarjenja po Kornatih ter z zaključka sezone na naši koči.

V rubriki Kam bomo šli sta bili še dve vabili na pozno-jesenska izlet, in sicer na Matajur in Neznano.

(se nadaljuje)

9. POHOD IZ LJUBLJANE NA PLANINO PRI JEZERU, 28. 6. - 1. 7. 2012

JANEZ LENARŠIČ

Zakaj pa ne bi šli na 9. jubilejni pohod z Janezom in Sašem?

Dobimo se 28. junija 2012 ob 9.30 uri na končni postaji linije 6 ljubljanskega mestnega prometa, od koder odpelje avtobus ob 10.10 uri in kjer bomo v osebno vozilo naložili vso kramo, ki jo bomo v tem 4-dnevnem pohodu potrebovali, ta dan pa ne!

Nujno potrebna krama je le spalna vreča za spanje na seniku - majice in ostala oblačila za štiri dni, pelerina za primer dežja pa je vse ostalo.

Prvi dan bomo okoli 12.00 ure štartali s Črnega vrha proti Bukovem vrhu, se spustili v Poljane ter pot nadaljevali do Gorenje Žetine, kjer prvič prespimo na seniku kmečkega turizma Pr' Andrjon, kamor prispemo med 16. in 17. uro. Tu nam bodo pripravili tudi kaj za pod zob.

Predviden čas hoje je torej 6 do 7 ur. Če nam bo vreme služilo, imamo ta dan najlepši razgled na skoraj vse slovenske vrhove.

Drugi dan bomo odšli od Andrjona - če se bo le dalo - okoli 7.00 ure zjutraj. Pot nas bo vodila do Kala pod Blegošem. Med potjo se bomo do sitega najedli češenj vseh barv in oblik, če le niso vse pozeble.

Od Kala se spustimo v Zali Log do Podrošta, kjer bomo malo zagrizli do Sorice in naprej do Soriške planine, potem pa spet spust v Nemški Rovt, kjer bomo drugič prespali na seniku. Andrej (lastnik senika) nam je že obljubil pojedino na žaru ter pijačo.

Predvideni čas hoje ta dan pa je 10 do 11 ur.

Tretji dan odhod okoli 7.00 ure iz Nemškega Rovta v Bohinjsko Bistrico - Brod - Stara Fužina, potem v hrib do Vogarja in naprej do naše prelepe Planine pri Jezeru. Tu bomo tretjič prespali.

Predviden čas hoje ta dan je od 6 do 7 ur.

Naj še enkrat pripomnim, da nam bodo vso robo, ki je ne potrebujemo za vsakodnevno hojo, vsak dan pripeljali za nami na cilj, razen na našo planino ne, ker bodo vse, česar ne potrebujemo, s seboj odpeljali iz Nemškega Rovta v Ljubljano.

Vse, česar ne potrebujemo za vsakodnevno hojo, zložimo v potovalko ali večji nahrbtnik.

PLANINARJENJE PO ČRNI GORI, 12. - 24. 7. 2012

RAŠO ADROVIĆ

Dne 12. 7. 2012 se bomo ob 20.30 dobili na Celovski 160 in ob 21. uri štartali proti Zagrebu, Sarajevu, Višegradu, Priboju, Bijelom Polju, Beranama do Rožaja, kjer se bomo namestili. V Črni Gori se bomo podali na osvajanje naslednjih vrhov;

- Hajla - 2403 m, (hoje približno 6-7 ur),
- Zla Kolata - 2534 m ter Dobra Kolata - 2528 m, če bo volja in kondicija (hoje približno 12 ur),
- Hridsko jezero - 1970 m (hoje približno 5 ur),
- Kučki Kom - 2487 m (hoje približno 7 ur),
- Vasojevički Kom - 2461 m (hoje približno 4-5 ur),
- Troglava - 2072 m,
- Zekova glava - 2117 m,
- Crna glava - 2139 m. Za vse tri vrhove je potrebno približno 6 ur hoje.
- Prutaša - 2393 m (hoje približno 7 ur). Ostali podatki so napisani v programu.

ŠPIK HUDE POLICE (2420 M), 21. 7. 2012

MITJA PREMERL

Špik Hude police je neizrazit vrh v grebenu Zahodnih Julijcev na italijanski strani. Izhodišče naše ture bo na južni strani s Planine Pecol na višini 1510 m. Pot nas vodi najprej čez planino, kjer pasejo krave, mimo kočice Brazzi (dober cappuccino!) in naprej do vznožja gore. Po kamnitem in strmem pobočju gore nas vodi varna in lahka planinska pot, v večjem delu narejena za potrebe italijanskih vojakov.

Ob poti nas bodo spremljali vriski svizcev in številni kozorogi, ki se počutijo popolnoma varni v svojem okolju, tako da jih lahko opazujemo iz neposredne bližine. Priloženo sliko kozoroginje sem posnel ob poti iz razdalje 2 metrov.

Z vrha je lep pogled na sosednje visoke vrhove Montaža, Nabojša, Viša in Koštrunovih špic. Še posebej pa je čudovit pogled proti jugu na celotno skupino kaninskega pogorja.

Dostop na izhodišče ture s kombijem mimo Trbiža, Rabeljskega jezera, preko Nevejskega sedla na planino Pecol. Nazaj grede se lahko okopamo v Rabeljskem jezeru. Priporočam! Ne pozabite na kopalke in brisačo!

Celotna tura je lahka, do 6 ur zložne hoje. Višinska razlika 910 metrov. Tura je primerna za vse planince, tudi otroke, ki zmorejo toliko hoje.

Vabljeni!

VELIKI VRH (2111 M) IN VELIKA ZELENICA (2114 M), 28. 7. 2012

MARINKA KOŽELJ STEPIC

V soboto, 28. 7. 2012, se bomo zbrali ob 6.30 uri pri PD Integral na Celovski cesti 160 in se, bodisi s kombijem ali osebnimi avtomobili, odpeljali našima ciljema na proti.

Veliki vrh in Velika Zelenica se dvigujeta nad Dleskovsko planoto, ki je znana po značilni flori in favni. Nad gozdno mejo so še pred desetletji »delovale« številne planine, kjer so v poletnem času kmetje iz Luč in okolice pasli živino. Potem je paša skoraj zamrla, a se počasi zopet uveljavlja.

Vrhova sta dostopna z južne strani, popolnoma drugačno lice pa daje proti vzhodu. Zaradi bližnje Ojstrice sta vrhova manj obiskana, a po krivici. Vzpon nanj daje planincu vse tiste fizične in duhovne dobrine, kakršne le iščemo za popolno doživetje gorske narave. Z Velikega vrha je zanimiv razgled, ki omogoča spoznavanje znanih gora iz povsem druge perspektive. Z Velike Zelenice je razgled podoben, a nudi še globok pogled v Robanov kot.

Peljali se bomo proti Kamniku, na Črnivec in v dolino Podvolovjek. Malo pred Lučami bomo zavili na gozdno cesto in pod planino Podvežak (1380 m) pričeli s hojo. Sprva se bomo vzpenjali po gozdu, kasneje med rušjem. Po slabi uri hoje bomo uzrli naš cilj in ga nato v dveh urah dosegli. Veliki vrh je prostoren in poraščen s travo. Po krajšem postanku se bomo podali še na sosednjo Veliko Zelenico, ki strmo pada v Robanov kot. Po spustu nazaj na označeno stezo bomo šli še na Moličko

peč, kjer stoji obnovljena Kocbekova koča. V bližini je kapelica sv. Cirila in Metoda. Nato se bomo vrnili do avtomobilov.

Skupne hoje bo 6 - 7 ur, napravili bomo približno 900 m višinske razlike. V Ljubljano se bomo vrnili v poznih popoldanskih urah.

Oprema: dobri planinski čevlji, pohodniške palice, športna oblačila, nekaj proti mrazu, vetru in morebitnemu dežju ter hrana in pijača, saj ob poti ni nobene oskrbovane planinske postojanke.

BOLGARIJA 2012 – 26. 7. – 5. 8. 2012

RAŠO ADROVIĆ

Odhod: Ljubljana, Celovška 160 ob 18.00 uri.

Namestitev v hotelih (spanje, zajtrk, večerja).

Ogled mesta: Sofija, Borovec, Kostenec in Bansko.

Planinski podvigi: Črni vrh (2290 m) 3 ure hoje, Musala (2925 m) 5-6 ur hoje, Maljovica (2729m) 8 ur hoje, Dom Vihren (1950 m) in vrh Vihren (2914m) 6 ur hoje, Momin dvor, Tavno jezero (2725m) 7 ur hoje.

VRBANOVE ŠPICE IN RJAVINA (18. – 19. 8. 2012)

RAŠO ADROVIĆ

V soboto, 18. 8., ob 6. uri se bomo dobili na Celovski 160 in se odpeljali do doline Kot, od koder bomo peš nadaljevali čez Vrbane špice do Staničeve kočice, kjer bomo prespali in se naslednji dan povzpeli na vrh Rjavine. Nazaj se bomo vračali po markirani poti v Kot.

Tura je zelo zahtevna, zato so čelada, plezalni pas in samovarovalni pas obvezni.

36. POHOD NA TRIGLAV – IZ VRAT, 24. – 26. 8. 2012

RAŠO ADROVIĆ

Zbrali se bomo na Celovski 160 in se z avtobusom odpeljali do doline Vrat, od koder se bomo podali na osvajanje Triglava po Tominškovi poti mimo Kredarice. Če nam bo vreme dovolilo, se bomo še isti dan povzpeli na vrh Triglava ter se spustili do doma na Planiki, kjer bomo prespali. Nazaj bomo šli mimo Doliča, Hribaric in Sedmerih jezera do Planine pri Jezeru, kjer bomo prespali in se naslednji dan spustili čez Vogar do Stare Fužine.

36. POHOD NA TRIGLAV 2012 – ČEZ PRAG, 24. – 26. 8. 2012

TOMAŽ RUSIMOVIČ IN ANDREJ POČERVINA

Pot čez Prag se vije od Aljaževega doma v Vratih do vznožja severne triglavske stene. Tu zavijemo levo čez potok in blizu vstopa v Slovensko smer pridemo do prvega praga, kjer naletimo na prve kline, kasneje pa še na skobe in jeklenice; strmina ne popušča do Begunjskega studenca, kjer se pot čez Prag priključi Tominškovi poti, od tu je še dobro uro hoda do Kredarice, od koder bomo pot nadaljevali do Planike.

Iz Vrat do Planike je 6 – 7 ur hoda. Če nam bo vreme naklonjeno, bomo odložili odvečno opremo in se preko Triglavske Škrbine podali na Triglav. V primeru slabega vremena pa bomo to skušali izvesti naslednji dan.

Drugi dan nas bo pot vodila okoli Šmarjetne glave do koč na Doliču, kjer se bomo po krajšem postanku podali po Kanjavčevih policah na Prehodavce. Kanjavčeve police imajo več imen, pogosto slišimo ime Pot za Kanjavcem, starejši izraz pa je skozi Rižo. Pot so nadelali leta 1961 in jo na pobudo zaslužnega planinskega delavca Vilka Mazija po naši znani alpinistki poimenovali Pot Mire Marko Debelakove. Pot je mestoma zelo izpostavljena, saj poteka po sistemu polic, tisoč metrov visoko nad zatrepom Zadnjice. Tik za Vodnikovim Vršcem se dvigne za dobrih 100 m in prekobali preko sedelca proti Dolini Triglavskih jezer, kjer zagledamo pol ure oddaljeno koč na Prehodavcih. Pot je primerna za tiste planince, ki hočejo nekaj več in nimajo težav s hojo po polmetrski stezici nad 1000-metrsko steno.

Verjetno bo za nekatere največji hrup, ki jih bo spremljal na tej poti, bitje lastnega srca. Pot traja od 2 – 3 ure. Na Prehodavcih bo daljši postanek, da si uredimo vtise, nato pa po najbližji poti (za Zelharico) na Planino pri Jezeru (ca. 4 ure). Če bo volja, čas, vreme itd. pa lahko gremo tudi po dolini Triglavskih jezer (ca. 5 – 6 ur).

Za udeležence pohoda je poleg običajne planinske opreme **obvezna čelada**, plezalni pas in samovarovalni komplet (lahko tudi **improviziran varovalni komplet**).

Kanjavčeve police z Vršcem v ozadju

36. POHOD NA TRIGLAV – BOHINJ – KOMARČA – ČRNO JEZERO – SEDMERA JEZERA – ČEZ ŠTAPCE – PLANINA OVČARIJA – PLANINA VIŠEVNIK, PLANINA PRI JEZERU, 24. – 26. 8. 2012

FRANC BERGANT - BERGI IN JANEZ LENARŠIČ

Izhodišče: Koča pri Savici (653 m)

Ime poti: čez Komarčo

Zahtevnost: zahtevna označena pot

Višinska razlika: 1032 m

Višinska razlika po poti: 1035 m

Zemljevid: Triglav 1:25.000

Priporočena oprema (poletje): čelada

Odhod iz Ljubljane – LPP, Celovška 160 ob 6.00 uri

Dostop do izhodišča:

Z avtoceste Ljubljana – Jesenice se usmerimo na izvoz Lesce in cesti sledimo proti Bledu in naprej proti Bohinjski Bistrici. Z vožnjo nadaljujemo proti Bohinjskemu jezeru (Ribčev laz), kjer nadaljujemo naravnost po levi (južni) strani jezera v smeri Ukanca in slapa Savica. Tej vse bolj ozki cesti nato sledimo do velikega parkirišča pri koči Savica. Parkirišče je plačljivo.

Opis poti:

S parkirišča se usmerimo desno v smeri Črnega jezera, Koče pri Triglavskih jezerih in hotela Zlatorog. Pot nas sprva vodi po makadamski cesti, ki preko mostu preči Savico. Le malo za mostom nas oznake za Komarčo usmerijo levo (naravnost Hotel Zlatorog) na sprva še precej široko in razmeroma zložno gozdno pot. Pot pa se kmalu prične strmo vzpenjati ter nas nekoliko višje pripelje do mesta, kjer se v levo odcepi pot k izviru Savice, mi pa nadaljujemo desno po vse bolj strmi poti.

Dobro vzdrževana in razmeroma široka planinska pot kmalu preide na zelo strma in za zdrs nevarna pobočja Komarče (velika je tudi nevarnost padajočega kamenja). Pot naprej se strmo vzpenja po večinoma gozdnati steni Komarče, kjer so nam na težjih mestih v pomoč varovala (predvsem jeklenice).

Višje se nam s poti odpre nekaj razgledov proti Bohinju, pot pa nas pripelje do kratkega tehnično zahtevnega mesta, kjer s pomočjo skob in jeklenice prečimo sicer ne tako zelo izpostavljeno grapo. Pot naprej se še nekaj časa strmo vzpenja in nas ob pomoči nekaj varoval pripelje na vrh Komarče, od koder se nam odpre

lep razgled na naše izhodišče. Sledi še kratek zmer-no strm vzpon, nato pa se pot prične zložno spuščati proti Črnemu jezeru, katerega dosežemo po manj kot 5 minutah.

V bližini jezera je označeno razpotje, kjer se v desno odcepi pot proti planini Viševnik, mi pa nadaljujemo rahlo levo ter pot nadaljujemo po markirani poti, ki po desni strani obide Črno jezero. Na drugi strani jezera se nam z leve priključi še pot od Doma na Komni, mi pa nadaljujemo po razmeroma zložni poti, ki se nadaljuje ob robu Lopusniške doline. Višje se pot prične zmerno vzpenjati ter nas ob robu previsnih pečin pripelje do manjšega studenčka, ki pa v sušnih obdobjih presahne.

Nadaljujemo po markirani poti, le ta pa v bližini Bele skale zavije ostro v desno ter se strmo vzpne. Sledi nekaj minut strmega vzpona, nato pa se pot položi in nas pripelje na označeno razpotje, kjer se nam z desne priključi pot s planine Blato. Nadaljujemo levo v smeri Koče pri Triglavskih jezerih in pot nadaljujemo po razmeroma zložni poti, po kateri v 10 minutah nadaljnje hoje prispemo do Dvojnega jezera. Markirana pot jezero obide po desni strani in nas še preden pridemo na drugo stran pripelje na razpotje, kjer se v desno odcepi pot proti Štapcam.

Tu nadaljujemo naravnost in v nekaj minutah nadaljnje hoje prispemo do Koče pri Triglavskih jezerih.

Koča pri Savici - Črno jezero 1:30, Črno jezero - Dvojno jezero 1:30.

Koča pri Sedmerih jezerih

Po kratkem počitku nadaljujemo pot preko Štapc do planine Ovčarija in nato do planine Viševnik, od koder sestopimo do koče na Planini pri Jezeru, kjer prenočimo.

Hoje iz Sedmerih jezer do Planine jezero je ca. 3.30 ure.

Pogled s Štapc na Sedmera jezera

DRUGI DAN

Ob 8.00 uri gremo mimo Dednega polja na goro Slatno, 2077 m

Opis poti:

Večinoma kamnit kolovoz, ki poteka po neizraziti dolinici, se nekajkrat vzpne in nas po pol ure hoje od Planine pri Jezeru pripelje do planine Dedno polje, kjer pridemo na naslednje razpotje.

Tu nadaljujemo desno po slabo vidni stezici v smeri planine v Lazu (ne nadaljujemo v smeri Zasavske koče). Pot naprej v rahlem spustu preči planino in nas na drugi strani le te pripelje do komaj opaznega razpotja. Na mestu, kjer markirana pot zavije desno, le to zapustimo in nadaljujemo naravnost po stari lovski poti, ki se začne sprva zložno vzpenjati. Pot, ki je zaradi podrtega drevja občasno zaraščena, pa se višje začne strmeje vzpenjati. Pot, ki poteka skozi redek gozd, nas višje pripelje do zanimivega prehoda. Ožino med dvema strmima pobočjema premagamo brez težav, pot pa nas za tem pripelje v pas rušja. Višje se pot obrne rahlo v desno in preide na razgledna travnata pobočja Krede, po katerih se povzpemo na razgleden vrh.

Planina Ovčarija

Planina Viševnik

S Krede nadaljujemo rahlo levo, sprva nekoliko navzdol, nato pa nas pripelje ob vznožje manjše grape. Naprej se pot sprva strmo vzpne, nato pa se grapa razširi in preide na travnata pobočja Slatne. Po nekaj minutah nadaljnjega vzpona stopimo na razgleden vrh.

Planina pri Jezeru - Dedno polje 30, Dedno polje - Kreda 1:20, Kreda - Slatna 30 minut

Opis gore:

Manj znana gora nad Fužinskimi planinami. Lep pogled na bližnji Prvi Vogel in Debeli vrh. Lep je tudi razgled na Spodnje Bohinjske gore.

Gore v okolici:

Bela glava (1926m), Debeli vrh (2390m), Kopica (2190m), Kovačičeva glava (1827m), Kreda (2025m), Mala Zelnarica (2310m), Planina Dedno Polje (1560m), Planina v Lazu (1560m), Prvi Vogel (2181m), Srednji Vogel (2226m), Velika Tičarica (2091m), Velika Zelnarica (2320m), Visoka glava (1822m), Vrh nad Vodeno Rupo (1995m), Zadnji Vogel (2327m)

Prenočimo na koči Planina pri Jezeru.

Vabljeni, da se nam pridružite. Bodite kondicijsko pripravljeni, da pri hoji ne bo nepotrebnih zapletov.

Zlata pogačica - Planinski srebrot

BISTRIŠKA ŠPICA (2114 M), 1. 9. 2012

MARINKA KOŽELJ STEPIC

V soboto, 1. 9. 2012, se bomo zbrali ob 6.00 uri pri PD Integral na Celovški cesti 160 in se, bodisi s kombijem ali osebnimi avtomobili, odpeljali našemu cilju naproti.

Bistriška špica ali Feistritzer Spitze je drugi najvišji in lepo oblikovan vrh v Peci. Četudi Peca ni najvišja gora severne verige Karavank – za Obirjem zaostaja borih 15 m – je vendar najmogočnejša kopa, ki spada med največje in najvišje Karavanške masive sploh. Zlasti vidno je navpično južno čelo Kordeževe glave, 2125 m.

Drugi najvišji vrh je na skrajnem nasprotnem koncu dvigajoča se Bistriška špica, 2114 m, tretja in edino še pomembna vzpetina v širokem planotastem grebenu pa je sredi med njima Končnikov vrh, 2110 m. Peca je znana po bogatem rastlinju z redkimi vrstami. Bistriška špica je v celoti na avstrijskem ozemlju.

Cesta nas bo vodila proti Jezerskemu in preko meje v Železno Kaplo, kjer bomo zavili v dolino Lepene in pri planini Luža – Luschaalm – 1230 m – pričeli s hojo. Pot nas bo sprva vodila po gozdu in se v mnogih zavojih dvignila na planino Zgornja Luža (1573 m) z lovsko kočjo in studencem.

Nato se bomo vzpenjali čez mejne pašnike in se kmalu dvignili nad gozdno mejo. Skozi rušje, ki pokriva zgornji del gore, in mimo prepadov bomo v 3 urah dosegli vrh. Povratek bo po isti poti ali po neoznačeni lovski stezi.

Skupne hoje bo 6 – 7 ur, napravili bomo približno 900 m višinske razlike. V Ljubljano se bomo vrnili v zgodnjih večernih urah.

Oprema: dobri planinski čevlji, pohodniške palice, športna oblačila, nekaj proti mrazu, vetru in morebitnemu dežju ter hrana in pijača, saj ob poti ni nobene oskrbovane planinske postojanke.

STRMA PEČ – MONTE CIMONE (2379 M),

15. 9. 2012

TOMAŽ RUSIMOVIC IN RAŠO ADROVIC

Lepa, ponosna gora sodi med najbolj oddaljene velike Juljskih Alp in je deležna le skromnega obiska, pravi Tine Mihelič v svojem vodniku Juljske Alpe. Strma peč je najpomembnejši in najvišji vrh v zahodnem delu Montaževe skupine.

Na pot se bomo podali s parkirišča na planini Pecol pod kočo Brazza (1660 m) proti zahodu mimo planšarij. Sprva bomo hodili po kolovozu, nato tri četrt ure po gozdni poti, nakar se začnemo vzpenjati do škrbine Vandul (1986 m). Nad škrbino se bomo s pomočjo jeklenic povzpeli čez 100-metrsko skalno strmino, nato pa se začne prijetna razgledna pot do vrha, ki mestoma zahteva previdnost (strmi travniki).

Z vrha je ob lepem vremenu čudovit razgled: daleč spodaj sta Kanalska dolina in dolina Dunja, čez njo se vidi Karnijske Alpe, na severovzhodu se dviga neskončno visoka južna stena Montaža, čez Reklanico pa se razprostira dolgi greben Žrdi in Kanina. Od koče Brazza do vrha je 3,3 ure.

Strma peč (2379 m)

POT VINOTOČEV – MORAVSKE TOPLICE, REKREATIVNA POT, 13. 10. 2012

HERMAN REDNAK IN FRANC BERGANT - BERGI

Izhodišče: Oaza zdravja Tešanovci – Moravske toplice – terme Vivat – Suhi vrh 320 m - vinotoči – Tešanovci

Dolžina poti: 12 km

Podlaga: asfalt, makadam

Oprema: Pohodne palice, športne copate za nordijsko hojo, kopalke in brisača

Odhod iz Ljubljane ob 6.30 uri – remiza

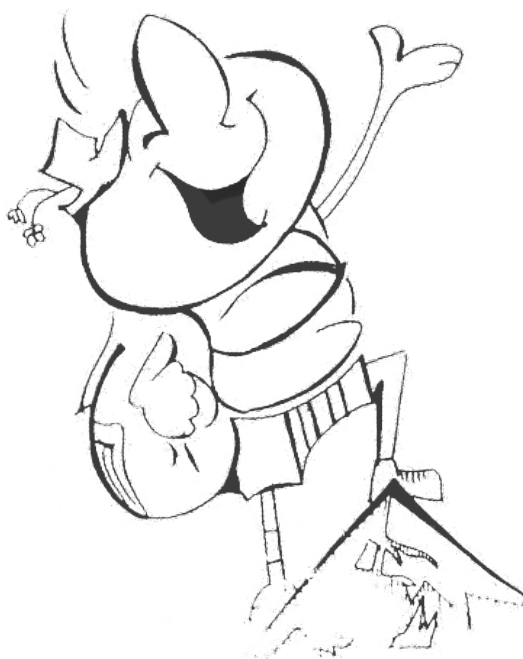
Vredno ogleda:

Center Oaza zdravja v Tešanovcih, vinotoči, turistične kmetije, kapelica Zg. Moravci, Terme Vivat, TIC Moravske Toplice, Evangeličanska cerkev v Moravskih Toplicah, Terme 3000, ponudniki v Moravskih Toplicah, Čiga pri Tešanovcih. Pot poteka delno po Pomurski planinski poti.

Opis poti:

Pohodniki se bomo skupaj s postankom na kmečkem turizmu vrnili ob 15.00 uri ter šli v bazen v Terme 3000 in se kopali predvidoma do 18.00 ure. Ob 18.30 bo odhod proti Ljubljani (za kratek čas se bomo ustavili na Trojanah). Predviden prihod v Ljubljano ob 21.00 uri.

Tisti, ki se ne bo udeležil pohoda, se bo šel lahko takoj kopat. Dobimo se v bazenu ali ob določeni uri odhoda v Ljubljano.

KAKO ME JE VULKANIZER UČIL MEDICINE?

IRENA PEČAVAR ČARMAN

Ničkolikokrat smo se v konico prsta (jagodico) urezali ali pa si kako drugače poškodovali prste. Majhna ureznina , ki jo skoraj ni videti, nam lahko zelo zagreni življenje. Pred mnogimi leti je k meni prišel vulkanizer – s poškodovanimi tremi prsti na desni roki. Rekel mi je takole: »Zavij mi te prste tako, da bom lahko delal, sedaj je čas za menjavo letnih pnevmatik in imam kolono avtomobilov do ceste.«

Malo sem ga čudno gledala in mu povedala, da znam pač tisto, kar delam že vrsto let. Potem pa mi je pokazal kako naj oblikujem obliž in sedaj bi to želela s slikami pokazati tudi vam. Ta umetnost vam ne bo prišla prav samo v gorskem svetu ampak tudi v domači kuhinji.

Obliž narežemo...

...potem pa zavijamo...

...enega za drugim....

...in prst je zavit !

Čim manj porabljenih obližev in lepe poletne počitnice vam želim.

OPREMA

MARINKA KOŽELJ STEPIC

Tokrat bo beseda o opremi, katero naj bi imeli planinci vedno v nahrbtniku z željo, da je ne bi nikoli uporabili. To je osnovna, minimalna oprema, za nudenje prve pomoči. Znano je, da je prva pomoč, ki jo znamo in zmoredmo nuditi ponesrečencu naključni mimoidoči, zelo pomembna za potek nadaljnjega zdravljenja v zdravstvenih ustanovah. To je važno ne glede na to, ali znamo rešiti z nudenjem prve pomoči življenje ali pa s pravilno nudeno prvo pomočjo pomagamo, da bo poškodovanec hitreje okreval in kasneje ne bo imel posledic.

Kaj naj bi vsak imel v majhni torbici – lahko je to tudi majhna toaletna torbica? Zakaj v torbici? Zato, da se oprema za nudenje prve pomoči pri prekladanju v nahrbtniku mehansko ne poškoduje. Če nosimo opremo za nudenje prve pomoči v tanki polivinilasti vrečki, lahko pride do predrtja zaščitne embalaže sterilnih zloženecv in tako niso več sterilni. V tako torbico sodi vsaj en pritrilni povoj širok 6 cm dolg 5 m, nekaj sterilnih zloženecv, nekaj alkoholnih blazinic, kak obliž in trikotna ruta. To je nekakšen minimum, ki zavzame malo prostora in tehta manj kot četrt kilograma. V vsako torbico s prvo pomočjo spadajo tudi zdravila proti bolečinam (lekadol ali aspirin), proti alergijam (claritin) in proti želodčnim težavam (rupurut).

Na organiziranih izletih se udeleženci običajno zanašajo na vodnika in njegovo opremo za nudenje prve pomoči. Ta oprema je včasih bogata, drugič pa je skoraj ni in še ta je v neprimerni vrečki. Kaj naj bi nosil vodnik v svoji torbici, ki mora biti precej večja, je znano. Moral bi imeti vsaj dve trikotni ruti, elastični povoj, več pritrilnih povojev različnih širin, sterilne zloženke različnih velikosti, alkoholne blazinicice, nekaj ampul fiziološke raztopine, reševalno folijo in še kaj. Ne smemo pozabiti na opremo za samozaščito, tankih gumijastih rokavic in maske, ki bi jo uporabili pri nudenju umetnega dihanja.

Sanitetni material lahko kupimo v lekarnah, v Sanolaborju ali večjih in dobro založenih supermarketih, zdravila pa brez recepta v lekarnah.

Sama nosim, odkar sem vodnica – in to je že 35 let – komplet prve pomoči. V prvih letih sem nosila to opremo v vrečki, ki sem si jo v ta namen naredila iz šotorskega platna. Med opremo ni bilo ničesar za samozaščito, saj takrat še nismo vedeli za AIDS, hepatitis in podobne bolezni. Pred več kot 15 leti sem si v Igluju kupila lepo rdečo torbico, v katero sem shranila opremo za prvo pomoč. Vsebinsko sem si zložila sama, malo po priporočilih prijateljev zdravnikov GRS, malo po lastnih izkušnjah. Ko sem imela originalno torbico, sem tudi krepko dopolnila opremo za prvo pomoč. Kupila sem si tanke gumijaste rokavice, masko za zaščito ob nudenju umetnega dihanja in novosti pri opremi. Znani »prvi povoj«, ki je bil sicer sterilni, a za povijanje nepraktičen, sem

zamenjala s sterilnimi zloženci in pritrilnimi povoji. Druženje s prijatelji, ki so strokovnjaki, mi omogoča, da sem z novostmi dobro seznanjena. Na srečo opreme za nudenje prve pomoči ne uporabljam pogosto, in še to običajno na planincih, ki niso iz moje skupine. Še najpogosteje uporabljam zdravila proti bolečinam, opremo za oskrbo žuljev, včasih celo s pritrilnim povojem popravljam čevlje, če jim že odstopa podplat.

In še nekaj iz lastne izkušnje: ko sem med hojo ob jezeru Mir na Dugem otoku na prašni in skalnati stezi grdo padla in dobila precej odrgnin in globoko razo na stegnu, sem se delala »junaka« in rekla, da mi ni nič. Pogumno sem si ogledala poškodbe, ki so bile prekrte s prahom. Ko sem videla kri, sem bila prepričana, da bo le-ta odplaknila neljube mikrobe. Šli smo naprej. Vesna, zdravnica, ki je bila med udeleženci, me je vprašala, če je z menoj vse v redu in mi ponudila oskrbo poškodb, a sem odklonila. Bolečin nisem čutila, pa tudi se nikakor ne spodobi, da zaradi vodnikove poškodbe ne bi dosegli obljubljenega vrha Muravjaka, s katerega je čudovit razgled daleč naokoli. Popoldne, ko smo sestopili, smo veselo čofotali v morju. Poškodbe so me precej pekle in skelele, a sem bila prepričana, da bo morska voda vse odrgnine in razo dobro očistila. A ni bilo tako. Tokrat je Vesna avtoritativno zahtevala, naj ji dam svojo torbico z opremo za nudenje prve pomoči.

S fiziološko raztopino in v njej namočeno gazo mi je kar nekaj časa izmivala in čistila odrgnine in razo. Ko je bila gotova s čiščenjem, je predlagala, da mi razo oskrbi s posebnim obližem. Spet sem odklonila, češ da ga je škoda in da je že v redu in, da sem jih hvaležna za temeljito čiščenje. Odrgrnine je pustila odkrite, saj se tako hitreje celijo. Sedaj imam na stegnu precej vidno brazgotino, ki je ne bi bilo, če se ne bi delala »junaka« in pustila Vesni, da bi me oskrbela tako kot je nameravala. Pogosto poškodovanci odklonijo nudenje prve pomoči in se delajo »junaka«. V takih primerih lahko ostanejo trajne poškodbe. Brazgotina na mojem stegnu ni kritična, saj nisem manekenka za kopalke, bolj nerodno je, če nekdo odkloni oskrbo zloma ali zvina ali le počeno kost. Takrat so posledice bolj neprijetne in celo trajne. V takih primerih sta odgovorna oziroma kriva oba, poškodovanec, ker ni sprejel pomoči, in tudi vodnik, ki ni vztrajal, da je nudenje prve pomoči nujno. Prepričana sem, da po lanski izkušnji na Kornatih ne bom več trdila, da mi ni nič in bom bodisi pustila nekemu, da mi nudi prvo pomoč, ali pa si jo bom sama.

Za zaključek: upam, da si boste priskrbeli osnovno opremo za nudenje prve pomoči – tako udeleženci kot tudi vodniki. Želim, da vam je ne bo treba nikoli uporabiti. Ni dovolj, da opremo imamo. Posamezne kose opreme je treba znati uporabiti. Zaradi določenih izkušenj v našem društvu predlagam, da organiziramo kratek tečaj nudenja prve pomoči, kjer bi strokovnjak prikazal ukrepanje ob najbolj pogostih poškodbah pri planinski dejavnosti.

IZLET NA KORENO (8. 3. 2012)

HELENA NOVAK

Čeprav je bil to zimski izlet, pa po zimi ni nič več dišalo. Približno 70 otrok in 6 vzgojiteljic sta vodnika Rašo in Tone popeljala na prekrasen izlet na Koreno.

Začeli smo v Horjulu. Sonce je prijazno in toplo sijalo, ko smo se počasi vzpenjali proti vrhu. Ob poti so nas spremljale prve pomladanske cvetlice: zvončki, trobentice, vijolice, žafran. Brez zapletov smo prišli na naš cilj.

Otroci so bili navdušeni nad srnami in jeleni, še posebej jim je bilo všeč škotsko govedo. Uživali so ob lovljenju po travniku okoli križa. In če se je med potjo na trenutke zazdelo, da so otroci utrujeni, na vrhu tega ni bilo čutiti.

Pojedli smo kosilo, vedno odlične makarone, se posladkali s priboljški iz nahrbtnikov in se odpravili nazaj v vrtčevski raj.

OTROCI SO IZLET DOŽIVELI...

Zapomnil sem si električnega pastirja, ki je imel lep les in žico. (Jan, 5 let)

Lepo je bilo takrat, ko sem hodila gor. (Zarja, 6 let)

Meni je bil všeč jak, ker so mi všeč živali. (Nejc, 5 let)

Meni je bilo najbolj všeč, ko sem hodil in se igral s Pascalom in Filipom. (Enej, 6 let)

Všeč mi je bilo, ko smo hodili, ko smo se lovili in jedli kosilo. (Žak, 5 let)

Všeč mi je bilo, ko smo prišli na vrh in se potem igrali. (Lea, 6 let)

Všeč mi je bilo, ker smo videli zvončke, pa ker smo za kosilo jedli makarone. (Lan, 5 let)

Najbolj mi je bila všeč narava, ker so bile rože in je bilo lepo. (Krištof, 6 let)

Lepo je bilo, ko smo slišali ptičke in ko smo šli gor do križa. (Klara, 5 let)

Meni so bila všeč drevesa med potjo. (Katja, 5 let)

RAŠICA, RAŠICA

POPOTNIKI IZ VRTCA ANDERSEN Z VZGOJITELJICAMI HELENO IN OLGO, MATEJO IN SIMONO

Na sončen pomladni dan smo se otroci iz vrtca Andersen – skupini Želvice in Žabice – odpravili na izlet na Rašico. V vaši Rašica sta nas pričakala prijazna babica in dedek deklice Mance, ki sta nam dala popotnico in nas usmerila proti cilju. Otroci so iskali markacije, ki so nas vodile proti stolpu. Skrivne potke, gozdni škratki, pomladno mlado zelena in »gorske rož`ce« so nas spremljali celo pot. In na cilju so odšli najbolj pogumni otroci na stolp in čakal nas je prekrasen razgled na Ljubljano in Šmarno goro, ki pa nas kar sama kliče, da jo v naslednjih mesecih obiščemo.

IZLET NA TOŠKO ČELO

SONJA MODLIC

Otroci vrtca Lastovica pridno nabiramo kondicijo za planinski tabor: potepamo se okrog Koseškega bajerja, na Klobuku, Mostecu in Toškem čelu, kamor smo z mestnim avtobusom odšli 16. marca 2012. Najstarejši otroci niso imeli nobenih težav pri hoji v planinski koloni in opazovali smo spomladanske rože, poslušali žolno, videli šoji, se čudili, koliko dreves leži po tleh, šteli markacije in še več nam povedo naslednje slike:

Otroci imajo veliko željo po gibanju in dosti energije, zato lahko od tu črpamo motivacijo za sodelovanje in seznanitev otrok z naravo. In kot pravi pesem: »Zato pa le, pojdimo na gore, kjer radost in veselje nam krepi srce!«

KEKČEVA DEŽELA 24. 5. 2012

SKUPINA POLŽKI, MARIJA IN INES

Obvestilo je prišlo...OBISK KEKČEVE DEŽELE, ČETRTEK, 24. 5. 2012. Pa smo začeli z ustvarjanjem in pogovarjanjem na to temo. Poslušali smo Kekčeve zgodbe, prepevali Kekčeve pesmi, tudi naša domišljija je našla prostor tu, izdelali smo Kekca in Mojco ter jih razstavili na polici v igralnici, kjer so si jih lahko vsi ogledali. Za naše delovne zvezke pa smo imeli pripravljene delovne liste, na enih smo vadili natančno barvanje, na drugih pa dopolnjevanje slike, vse v povezavi s Kekcem.

In dan odhoda je bil že tu. Ker smo imeli še nekaj časa do samega odhoda, smo se igrali, nekateri tudi risali. Otroci so prišli na idejo, da bodo Bedancu pripravili presenečenje... SOVA... narisali so sove, ker se jih Bedanc boji (ideja je prišla od otrok, vzgojiteljici nista dali pobudo)...

Pot je bila dolga, saj smo komaj čakali prihod v Kekčevo deželo. Kako priti tja, ne ve noben, ker smo morali mižati, tako da je pot ostala za nas skrivnost.

Pot skozi gozd je bila polna pasti, kar naenkrat pa se je v daljavi zaslíšal Bedanc, ki je lovil Mojco. Priznati moramo, da je bilo prisotnega kar precej strahu, tudi tisti - najbolj pogumni - so ga začutili.

A strah ni dolgo trajal, saj se je zgodba hitro spreobrnila. Ko smo srečali Bedanca, smo njega in strah pregnali... ja točno tako, Bedanca smo pregnali. Pobegnil je,

ker se je ustrašil oglašanja sove (oponašali smo sove). Pred tem pa smo še uspešno rešili Mojco, ki jo je Bedanc zaprl, tako da je še pogum pripomogel k premoči strahu. Ustavili smo se tudi pri Brinclju, nato pa nadaljevali pot h Kekcu, do njegove hiše pa smo šli pogumno kar skozi rov.

Kekec je otrokom povedal skrivnost, ki vzgojiteljicam še vedno ni znana. S Kekcem smo obiskali še teto Pehto, in tu je bil zopet v malih količinah prisoten strah.

Ampak ker smo bili eni drugim v oporo in se bodrili, ko pa smo še videli, da je teta Pehta prijazna, pa o strahu ni bilo več slišati. Pehta je za nas pripravila še malico, spekla nam je pecivo in skuhala čaj.

Nadaljevali smo pot, in ko smo tako hodili in hodili pa smo kar naenkrat zagledali avtobus.

Čakalo nas je še kosilo in presenečenje... SLADOLED. Trebuščki so bili polni in čas je bil za odhod. Vsa ta dogodivščina nas je tako utrudila, da je bila vožnja proti Ljubljani vožnja spanja.

ANDERSENOVA AVANTURA V TAMARJU

BOR BRIŠAR

V vrtec Hansa Christiana Andersena je prispelo pismo škrtov iz doline Tamar. Vse otroke, ki bodo po poletnem uživanju prestopili prag šole, so povabili v dolino pod vršaci. Veliki in mali Anderseni pa smo se z veseljem odzvali na tako imenitno povabilo. Tako smo se v torek, 29. maja, odpravili v dolino pod Jalovcem.

Ko so si otroci iz ostalih vrtcev še umivali roke po zajtrku, smo se pogumni Anderseni že vzpenjali v zeleno-bel avtobus, ki nas je popeljal v Tamar. Vsi polni pričakovanj in energije smo nestrpno čakali, da prispemo na cilj in si malo razgibamo noge.

Med nas pa smo povabili tudi vodnico in vodnike Planinskega društva Integral. To so prijazne tete in strici, ki vedno znova poskrbijo za našo varnost, ko se potikamo po gozdovih, hribih in dolinah.

Ko se je avtobus končno ustavil, smo izstopili. Takoj so nas pozdravile skakalnice v Planici. Naše noge pa so nas kar same nesle proti domu v Tamarju. Tako je pogumna četica zakorakala novim izzivom nasproti. Vedno znova smo iskali škrate, vendar smo le tu in tam za kratek hip ujeli njihove kapice. No, njihove hiške so že bile tam, vendar smo trkali na vrata in ni bilo odziva. Smo pa videli veliko kamnov, kamenčkov in ogromnih skal. Menda se imenujejo balvani!

Po poti pa so nas spremljale markacije. Sprva smo jih še šteli, vendar jih je bilo preveč, pot pa nam je ponujala toliko novih stvari, da smo tudi pozabili šteti. Drobnji kamenčki na poti so nas tako pripeljali do velikega podrtega štor, ki je s svojimi koreninami izgledal, kot da bi zvezda padla z neba. Očitno je bil ta štor mravljam zelo všeč, saj so si nasproti uredile svoje mravljišče.

Dom v Tamarju pa se nam je še kar skrival, ni ga bilo za prvim ovinkom, ne za drugim, in ne za tretjim... Nato pa nas je pozdravilo šumenje slapu in izza dreves je po-

kukal slap. Ko smo tako hlačali mimo slapu, nismo niti opazili, da smo že prišli do doma. Posedli smo se, se malo pokrepčali in se zapodili na travnate zelenice, ki so nas mamile, da se igramo, kotalimo, lovimo in se kratko in malo zabavamo. Kar prehitro je prišel čas, ko nas je poklicalo kosilo. Pojedli smo makarone (njami) in solato, malo popili in se v travo zopet zapodili.

Ves ta čas pa so se na nas zgrinjali temni oblaki. Vendar smo se oblakom zasmeli v brk in se nismo pustili motiti. Kaj hitro nas je premagala radovednost in odšli smo raziskovat okolico. Ker nas je šumenje slapu spremljalo ves čas, smo odšli k slapu.

Tu je bila prava avantura, saj smo kot pravi pustolovci, ki odkrivajo pragozd, plezali preko skal v potoku, se prebijali čez strme klance v gozdu in se borili z vejami.

Kaj kmalu smo se morali vrniti nazaj, saj nas je čas kar malo priganjal. Hitro smo se še malo zapodili pred kočo, še malo popili in jo mahnili k avtobusom.

Nekaj škratov smo presenetili, a so se tako hitro izmuznili, da smo videli le njihovo senco.

Pesmice so nam krajšale čas in nekaterim so malo ponagajale noge, vendar smo vsi nasmejanih obrazov prišli do avtobusov. Tu smo še popili in pojedli, kar nam je ostalo, da bi lažje preživeli dolgo pot v Ljubljano. Na hitro smo pomahali skakalnicam in že so naši avtobusi brneli proti domu.

Nekaj glav je kimalo na sedežih, večina pa se nas je dobre volje pogovarjala, smejala in zabavala na avtobusu (vendar ne preveč, da ne bi motili voznika!). Poslovili smo se od voznikov, ter predvsem od prijaznih vodnikov planinskega društva Integral, ki so nam z nasmehi in njihovo skrbjo za našo varnost omogočili ta lep izlet.

Tako smo mali Anderseni prišli v tople objeme svojih staršev, dedkov, babic, stricev, tet...

Veliki Anderseni pa smo z lepimi vtisi uspešno zaključili dan.

TAMAR – TAKO SO GA DOŽIVELI OTROCI, 29. 5. 2012

BOJANA BURNIK

Lep je bil slap.

Všeč so mi bile luknje v skalah, slap in malica.

Všeč mi je bila hoja in igra na travniku.

Rada hodim. Všeč mi je bil gozd in strupena kača.

Lahko smo se igrali. Bilo je polno rož. Videla sem pogačico.

Všeč mi je bil slap in igra na travniku pred kočjo.

SV. ANA NAD RIBNICO (920 M), 21. 1. 2012

MARUŠA REYA

Po dolgem času spet mrzlo jutro, vsaj približno podobno januarski zimi, torej pod ničlo! Vodstvo namesto upravičeno odsotne Marinke Koželj Stepic prevzame Tone, ki je voljan malo skupinico treh najbolj zagrelih popeljati na cilj.

Po telefonu se zmenimo, da gremo trije Ljubljanci nekaj po sedmi zjutraj kar na avtobus in v Pijavi Gorici poberemo premrlega Toneta.

V Ribnici smo v eni uri, ob 8.15 se mimo obrata Inles in Riko v petnajstih minutah pridrsamo po zaledenelih delih ceste do vznožja hriba. Cerkev Sv. Ane se namreč svetlika na pobočju in ne na vrh grebena Male gore, ki loči ribniško dobropoljske doline. Ribničani in okoličani jo ne glede na vernost radi obiskujejo, saj tam stoji najmanj od leta 1576, ko je zapisana v urbarij.

Foto: M. Reya

Po kolovozu proti cerkvi Sv. Ane

Od tistih časov pa do danes je seveda doživela veliko sprememb, tudi zaradi strel in ognja. Pri zadnji obnovi zunanjsčine leta 1988 so najprej utrdili podporno zidovje, nato pa še notranjsčino.

Imeli smo srečo, da je bil ravno tisti čas, ko smo prišli do nje, skrbnik sicer zapiral vrata, vendar je našo željo za ogled cerkvene dveri spet odprl. V zadnjem času so (menda se ve kdo!) kar nekajkrat vlomili vanjo.

Pot do vrha, pravzaprav do cerkve, nas zložno vodi po široki stezi čez ploske kamne in nas najprej pripelje do Jamarskega doma (v bližini je dejansko jama, zaščiten s provizorično ogrado), pred katero nas prijazno pozdravi domač – ne pes – ampak – pujsek.

Prav simpatičen, človek bi ga kar pobožal, ampak vseeno se zadržim. Njegova dlaka pač ni tako mehka in topla kot dlaka mojega Rona.

Široka pot, če ne že nekaj časa kar kolovoz, nas vodi naprej in v uri in deset minut, torej ob 9.40 smo pri cerkvi. Razgled je sončen in lep. Takorekoč cela ribniška dolina kot na dlani. Ker je prehladno, da bi ob prigrizku in pijači uživali kar tu, zunaj na klopcah, se spustimo do kočice nekaj korakov nižje.

No, resnici na ljubo, tudi v koči še ni bilo prav toplo, saj so skrbniki šele dobro zakurili. Ko smo si »opomogli«, pa tudi ura je še zgodnja, sprejememo Tonetov predlog, da izlet pod grebenom Male gore podaljšamo nazaj v smeri proti Ljubljani še na Grmado. Kažipot sicer kaže, da je do tam kar dolga, mi pa smo dobrovoljni in nas noge kar same nesejo naprej.

Od kočice pri cerkvi Sv. Ani odrinemo ob 10.25 in najprej nadaljujemo pot po gozdu do mesta, kjer se pot desno odcepi v smeri Razgledišča, kjer smo deležni lepega pogleda na dobropoljsko dolino na drugi strani Male gore. Vrnemo se na staro pot in nadaljujemo levo. Eno hecno markacijo smo zasledili, ko smo se na tej poti strmo dvignili in se ozrli nazaj.

Foto: M. Reya

Razgled v jutranjem hladu na zamegljeno dolino

Markacija je bila narisana sicer v višini naših oči, če smo gledali naravnost, vendar pot pa se pot tam nazaj strmo spusti in zato je bila markacija na drevesu kakšne tri metre visoko. To vendar ne gre, zato so jo naknadno narisali tudi nižje, kot je to običajno. Mrzlo sonce nas je spremljalo celo pot. Naprej se kar nekaj časa spuščamo strmo navzdol, pa pridemo na prazno makadamsko cesto. Ženski spol spredaj, moška modrujeta zadaj, pot zavije desno skozi nizka drevesa, po pobočju s suho travo in spet se razgledujemo levo v ribniško dolino. Pa spet prazna cesta in na vrhu Grmade (887 m) smo ob 12.30. Sončno, vendar prehladno za lenarjenje na klopcah zunaj, zato se zatečemo kar v kočico in se pogrejemo s čajem. Nekateri dodajo kapljice ostrega krepčila iz Tonetove ploščate stekleničice, drugi pač ne.

Ko malce slabo izračunamo, kdaj moramo biti na avtobusni postaji Ortnek, se spustimo po cesti precej na hitro navzdol. Pogledujemo na uro in čas odhoda avtobusa se nevarno bliža, pospešimo korak. Če tega zamudimo, bomo na naslednjega čakali kar dve uri.

Še dobro, da mi v jeseni operirano koleno dopusti, da zadnjih nekaj sto metrov, ko že vidimo cesto, avtobusa pa »hvala bogu« še ne, tečem in ko prisopiham do ceste, mu ravno lahko še pomaham, da lahko 50 metrov naprej ustavi na postaji na drugi strani ceste. Smo pa imeli res srečo!

Toneta spustimo iz avtobusa prej, ker pač ni iz prestolnice, kjer domujemo ostali trije, nas pa čaka prijetna topla in zadovoljna vožnja do Ljubljane. Doma smo v zgodnjim popoldanskim urah.

KOJCA, 17. MAREC 2012

MARUŠA REYA

V soboto pred 7.30 zjutraj se je za rampo pri vhodu v LPP kar bleščal sveže opran kombi našega društva in tudi notranjost je bila brezhibna. Prav vsi smo to opazili, torej je opomin glede tega na zboru članov društva zalegel.

Kombi je skoraj poln. Vodnik Sašo M. – prešerno razpoložen – prešteje udeležence, enega pogrešamo in ga čakamo nekaj minut, nato odrinemo proti Škofji Loki, naprej po Selški dolini skozi Železnike in še naprej ovinkarimo do Hudejužne. Kilometrov ni bilo bogvekoliko, po času smo se pa zamudili kar uro in pol. No, ena kratka kavica vmes ni umanjala.

Moški so spet v manjšini, samo trije so, ostalih pet nas je ženskega spola. Saj to pravzaprav ni pomembno, ampak jaz nas vedno preštejem.

Nekaj minut čez deveto zakoračimo po lepi makadamski cesti v hrib. Vijugamo po gozdu in v slabi uri prideemo iz gozda, se ozremo proti bližnjemu Poreznu, na katerega ima prav vsak od nas že kakšen spomin. Moj je bližnje srečanje z divjim petelinom, ki smo ga videli na pomlad, ko se ženi, nekaj let nazaj. Njegov mogočen kljun, veliki kremplji in visoka napadalna drža so me resnično prestrašili, ko se je zakadil proti meni. Pa se je seveda srečno končalo!

Tu je tudi že napis vasi Zakojca – dolga vas – gor grede se vleče kar pol ure. Gremo tudi mimo Bevkove domačije, rodil pa se je v drugi hiši, ki se je že podrla. Malo smo obnovili pisateljeve pristrčne mladinske po-

vesti o pastircih, pestrni, o Lukcu in njegovem škorcu, pa še veliko – meni zelo ljubih – je.

Iz vasi se potegnemo na zmerno strmo planjavo pod gozdom, ki pa potem sega prav do vrha. Le sam vrh (1303 m) je spet malo plešast. Ko se ozremo nazaj na osončeno vas, nas v daljavi pozdravi cel venec bohinjskih hribov, levo od Črne prsti, Rodice, Vogla, pa še kaj vmes, mislim pa, da Bogatina ne vidimo več.

Ob 10.45 smo že v gozdu. Pred nami strmina, tako da gledamo bolj v tla, oznake na drevesih so tudi malo obledele, mi pa v svojih pogovorih, da dvakrat zgrešimo pot, vendar nič hudega. Saj je vreme lepo in se nam ne mudi. Grizemo kolena, vsake toliko se ustavimo, da zadihamo in se osvežimo.

Zadnji vzpon je pa res strm. Zmago je od vsega hudega kar nehal boleti križ, mene pa gležnji v čevljih bolijo. Ampak lepo pa je! Zakaj mora biti skoraj vsaka stvar, ki je navdušujoča, najprej težka? Retorično vprašanje ne zahteva odgovora!

Foto: M. Reya

Strmina pod samim vrhom

Prav pod vrhom se drevesa razredčijo, tudi kolona se je malo raztegnila, hodimo po suhi travi in točno opoldne smo na vrhu. Na vrhu pa značilna kopica sena, pred katero se za spomin z veseljem postavimo, ko naredim slikico.

Začuda na vrhu ne piha zelo, tako da lahko na nizkih klopcah in mizicah lahko vsak užije svoj obrok. Pijače seveda ne manjka, malo tiste »ta kratke« in veliko tiste običajne.

Je pa kljub vsemu hladno in ni ravno za sončenje. V pol ure smo prišli k sebi in se ob 12.30 spokali dol. Na križišču, kjer se obrnemo strogo na desno, se usmerimo na pot čez Vrh na Ravneh, kjer smo že dvajset minut kasneje. To, da gremo dol po drugi poti, je vedno dobrodošlo.

Foto: M. Reya

Simpatičen vrh Kojce

Na Zakojci, kjer si vzamemo pol ure za kavo, pivo, čaj, smo ob 14. h. In spet uživamo pol ure, tokrat v popolnem zatišju. Na tem domačem turizmu prodajajo tudi zaseko, ki jo nekateri nabavijo za domov.

Nekaj časa samo pogledujemo za regratom, ki ves suh in nedolžno lep štrli iz suhe trave, potem pa se ženske opogumijo, nožke na plan in vrečke so kmalu polne, no, kolikor katera. Potrebe so pač različne. Celo nekaj zelo mladih lističev čemaža že štrli ven. Čuti se, da je tu vendarle bilo nekaj moče, ko se je sneg stopil, mi v ljubljanski kotlini pa smo čisto na suhem, čeprav nas zmerjajo z žabarji.

Pri avtu smo ob pol štirih in spet zadovoljni vijugamo po slabih cestah v varnih rokah voznika in vodnika Saša. Pa nekaj heca je bilo okoli tiste Kosce, ki se je namesto Kojce prikradla v plan izletov!

NA KOČEVSKO, 25. MARCA 2012

MARUŠA REYA

Letošnje lepo vreme se še kar nadaljuje. Praktično že od oktobra lansko leto ni bilo pravega deževja. Sončno pa že bolj ali manj vse od avgusta. Vmes je sicer nekaj padalo, pa nič namočilo, saj je bilo torej lansko poletje nenavadno toplo in se je zavleklo vse do oktobra. Toliko o vremenu!

Vodnik Tone T. si je današnji izlet kar dobro zamislil. Mestni vrh je bila zadnja postojanka, pred njo smo morali kar trikrat pretegniti noge in se povzpeli na hribčke.

Ker je bil isti dan planiran tudi tradicionalni izlet na Porezen, smo ostali brez kombija. Pa ni bilo nič narobe. Spet smo se poslužili javnega prevoza in tako smo ob sedmih zjutraj štirje že čakali na avtobus za Kočevje. Zmaga, Djuro in midva z Juretom se pridno vkrcamo in ob 7.15 krenemo proti Dolenjski.

Na Pijavi Gorici se nam pridružita Tone in Milena, ki je zaspala, saj smo danes ponoči premaknili eno uro naprej, pa jo je pozabila prestaviti. Se zgodi! Nekaj kasneje se nam pridruži še ena zgovorna in simpatična mlajša izletnica, ki nam skupaj z mladim Darkom, ki se nam pridruži na mestu izstopa v Kočevju, izboljša povprečje let.

Pa se je končno v eni uri in pol zbrala cela skupina! S postaje krenemo po mestnih ulicah proti obronku gozdov in v klancu ne zavijemo direktno proti Mestnemu vrhu, to bo naš končni cilj, prej nas čakajo še tri vzpetine, prva je Livoldski vrh, visok 994m. Presenetljivo, kako se je proti vrhu pot prelevila iz gričevnate v pravo »gorsko« strmo pot z jeklenico in enim klinom.

Foto: M. Reya

Tako skalnati kot Livoldski so bili vsi vrhovi

Ob 11.15 se zložno sprehodimo po kamnitem vrhu, pravega zaledja za kakšen počitek pa ni. Pa tudi ni potrebe. Štampiljka pade na pravo mesto v knjižicah in že smo na poti naprej.

Do vrha Fridrihštajna, 970 m, obnavljamo in se učimo zgodovino. Razvaline gradu iz 15. stoletja nas pričakajo ob 11.50 in nemo govorijo o zgodbi Friderika Celjskega in njegove nesojene Veronike Deseniške, ki je doživela žalosten, nasilen konec neke tu na Kočevskem.

Klasična zgodba nesrečne neuresničene ljubezni, ki ji (ali zaradi političnih ali pa premoženjskih razlogov) nasprotujejo starši. Spustimo se po drugi strani razvalin po strmini, kjer uzremo kar pravo plezalno steno.

Po krajšem vzponu smo ob 12.20 že spet na enem kamnitem hribčku – Požgani vrh meri 1009 metrov.

Ni prostora, da bi se človek dol počil, ampak hitimo že boljšemu postanku naproti – Koči pri Jelenovem studencu na 850 metrih. Tam smo ob 13.05.

Prostorna kočica leži v nekakšni kotlinici, kjer je bil še nedavno sneg, sedaj pa nas pričaka v prijetnem zavetju sonce. Nekateri si privoščijo udobje v topli koči, drugi uživamo naravno toploto zunaj na lesenih klopcih.

Foto: Lilijana Drevenšek

Naša četica koraka

Čez dobro uro se spočiti, nasičeni in napojeni končno dvignemo še na zadnji kamniti – Mestni vrh (1034 m). Razgleda zgoraj ni, saj nas obkrožajo drevesa, in ko se spustimo proti Kočevju, zavijemo na Kalanovo pot.

Ogled Ledene jame izpustimo, ker so se zrušile stopnice ali nekaj stopnicam podobnega, skratka, ne da se videti nič pametnega.

Od časa do časa tako kot gor grede tudi sedaj dol prečkamo cesto in v mesto na avtobusno postajo pridemo ob 16.06 že po asfaltni cesti.

Na vstop in odhod nam ni potrebno dolgo čakati, in čez uro in pol, ob 17.40 nas je zadnjih nekaj spet v znanem urbanem okolju Ljubljane.

Iz avtobusa smo namreč izpadali v obratnem vrstnem redu, kot smo vanj vstopali.

OSEMNAJSTIČ ČEZ POHORJE, 28. - 30. 4. 2012 SLAVKO KRUŠNIK

Letošnje prečenje Pohorja (28. – 30. 4. 2012) je bilo izjemno uspešno. Vse tri dni smo imeli lepo vreme, lepo vreme je pa 80 % uspešnega izleta. Poleg tega smo imeli dva planinska vodnika in vse potrebne izkušnje za varno pot.

Svoje sta prispevala tudi šofer Mitja in njegov kombi, tako da smo lahko kombinirali želje tistih, ki bi radi hodili malo več, pa tudi tistih, ki smo se omejili na krajše odseke: bojišče Pohorskega bataljona, Črno jezero, »Partizanka« pod Malo Kopo, Kremžarjev vrh in še kaj več se je našlo.

V skupini, ki jo je sestavljalo 11 pohodnikov (glej sliko pred Ribniško kočico), smo bili tudi trije Integralovci.

Prvo noč smo imeli majhno smolo, saj so nas na Osankarici obiskali nekakšni prvomajski koledniki, tako da ni bilo miru do druge ure zjutraj, zato pa nam je naslednji večer Rozika v Ribniški koči zagotovila uspešen počitek.

Udeleženci smo bili z vtisi z mogočnega Pohorja zelo zadovoljni: če bo vse po sreči, gremo prihodnje leto ponovno.

IZLET NA MRZLICO, 12. -13. 5. 2012

LILJANA DREVENŠEK

Ledeni možje nas niso ustavili in preprečili izleta planincev PD Integral na Mrzlico. Morda pa nas je spodbudila muzika – en sam Roman, pa je igral, kot bi bil cel ansambel. Mogoče pa so nas pritegnile Janezove dobrote, ki jih je bilo toliko, kot bi gostil celotno PD Integral.

Vožnja do Trbovelj je hitro minila, na poti proti centru Trbovelj in naprej proti Mrzlici pa je žgalo kot za stavo. Še najbolj izkušene planinke so se močno preznojile, kaj šele tiste, ki nimajo skoraj vseh slovenskih hribov za seboj. Najprej je bilo potrebno premagati kilometre do Trbovelj, potem pa še kar 900 višinskih metrov, da prideš na višino 1122 m, do vrha Mrzlice. Vročina je bila res huda, še vozniki, ki so se podili po sosednjih hribih na ralliju Saturnus, so se potili, kaj šele mi. A vse napore smo zmogli in prisopihali na vrh. Popoldanski dež nas je malo osvežil.

Prva planinska koča v Zasavju je bila prav koča na Mrzlici, zgrajena leta 1899. Leta 1930 so zgradili novo, leseno kočo, ki so je leta 1942 partizani požgali, da je ne bi uporabljal okupator. Takoj po vojni so ponovno zgradili kočo, leta 1963 pa je bila postavljena sedanja koča. Vidi se, da so Zasavci včasih vložili veliko prostovoljnega dela v urejanje koče, zdaj pa so ti časi že za nami...

Foto: Lilijana Drevenšek

Po okrepčilu, krajšem počitku, je Roman že raztegnil harmoniko, veselje ob doseženem cilju na vrhu in ob praznovanju Janezovega rojstnega dne se je začelo. Kot rečeno, je bilo dobrot obilo, miza se je kar šibila. Ni manjkalo domačih klobas, krače, hrena, gobic in seveda dobre volje. Sprostili smo se in kljub naporu vzponu zapeli in tudi zaplesali. Glavni pevki sta bili Sonja in Irena, neverjetno, koliko pesmi znata, se vidi, da že kar nekaj časa hodita v hribe. Kar naenkrat nas je oskrbnica spomnila, da je ura devet in nas kot male šolarje napotila k počitku. Precej začudeno smo pogledali, a ni kaj, red je red.

Ponoči je lilo, padala je sodra, ohladilo se je, kaj hujšega pa ni bilo. K sreči so se vremejarji zmotili z napovedjo, da bo sneg nad 800 m višine. To je bilo posebej ugodno za Romana. Kot izkušen glasbenik je vedno rad urejen od glave do pete in se je na Mrzlico podal

v najbolj elegantnih čevljih, kot bi nastopal v dvorani. Seveda je bil rezultat pomodrel, otiščan mezinček in kljub Irenini zdravniški oskrbi ni bilo govora, da bi Roman sestopil v svojih elegantnih čevljih. K sreči mu je Janez posodil svoje plesne sandalce, ni bilo problema, da so bili številko ali dve preveliki, Roman se je strumno spuščal z Mrzlice in ni imel nobene pripombe. Morali bi ga videti, kako je korakal, z oprtanim nahrbtnikom, v sandalih in s 15 kilogramsko harmoniko v eni roki – z Mrzlice pa vse do Hrastnika. Začel je pogumno, zavrnil Milanovo pomoč, da nese harmoniko do Kala, a je kmalu ugotovil, da bo vsaka pomoč zelo dobrodošla.

Foto: Lilijana Drevenšek

To ni mačji kašelj, harmonika je dragocena in tudi zelo težka. Ko je sprejel Milanov predlog, da sta jo naložila na dve pohodni palici in se je breme razdelilo na dva nosača, je bilo bistveno lažje, a še vseeno, velik zalogaj. Vsi smo srečno prispeli v Hrastnik, dobro, da je ostalo še nekaj Janezovih dobrot za malico do prihoda vlaka in že smo se veseli in zadovoljni zahvalili Janezu za izlet in se dogovorili, da se vseh štirinajst udeležencev izleta prihodnje leto, če ne prej, zopet vidimo.

MED TEDNOM V PLANINE

JURE REYA

Ideja o sredinih izletih je nastala v letošnjem letu. Ne vem kako, zakaj in kdaj, vsekakor pa je dobra, prijela se je in kaže na uspešno delovanje še naprej. Morda bo kdo pomislil, saj še redni sobotno-nedeljski niso popolni in odpadajo, pa uvajamo še sredine. In vendar, kar solidno število se nas nabere. Bolj ali manj se res pojavljajo isti obrazi, pa nič zato, kombi napolnimo in zaradi neprijav se še ni zgodilo, da bi kateri od načrtovanih izletov odpadel. Težavna stopnja teh naših pohodov ni označena, če pa bi jo, bi si zanje morali omisliti še eno lažjo stopnjo od L, čas hoje

pa ne presega 5 ur. Kot da bi šlo bolj za druženje in vzdrževanje planinskega življa. Pa le ni samo to! Tudi spoznavanje naših krajev, žal malo pozno, veliko pomeni. Včasih se sprašujem, kaj sem delal do sedaj, da ne poznam tega ali onega hriba in velikokrat me je prav sram, da sem šele sedaj prvič stopil nanj.

Začel bom kar pri prvem že v začetku zgodnje pomladi.

Hom nad Šempetrom je ena od 26 obveznih vrhov Savinjske planinske poti, ki združuje naravne lepote in zanimivosti hribovskih predelov Spodnje Savinjske doline. Pričeli smo v vasi Šešče in v kombinaciji s cesto, kolovozom in planinske poti v kakšni uri dosegli vrh, visok 607 m.

Za Dragov dom na vrhu skrbi planinsko društvo Zabukovica, ki je dom adaptiralo in uredilo iz nekdanje mežnarije. Imenovan je po Dragu Ocvirku, enem najstarejših in najzaslužnejših članov društva, ki je prispeval tudi največ prostovoljnega dela pri adaptaciji.

Z vrha je lep razgled od Kamniško Savinjskih Alp preko vzhodnih Karavank do Pohorja. Lepo se vidi tudi na Savinjsko dolino in Celjsko kotlino.

Po dovolj dolgem počitku se odpravimo nazaj, nekaj časa po isti poti, kasneje pa se odcepimo in se ustavimo pri kmečkem turizmu Potočnik že precej doli v dolini. Gospodinja postreže z narezkom, kjer ni manjkal savinjski želodec, domača pašteta in seveda nekaj mokrote za lažjo prebavo. Nekateri si dobrote nakupijo tudi za domov.

Na poti še obvezen postanek na Trojanah, pa ne samo na krofih, zunaj na terasi si dovolimo še kaj.

Foto: Jure Reya

Tudi Polhograjsko hribovje nudi kar nekaj možnosti za krajše izlete. Tokrat Koreno, značilen raven vrh z velikim križem na vrhu poleg cerkve Sv. Mohorja in Fortunata med Horjulom in Polhovim Gradcem, od koder seže pogled daleč prek meja Polhograjskega hribovja,

zelo viden in vpadljiv s ceste Vrhnika – Ljubljana.

Na Koreno vodi veliko poti, nobena pa ne vzame preveč dneva. Mogoče je za nas Ljubljančane, ki smo bližje Horjulu, zelo primerna in najbližja kar iz tega kraja. Pot do razložene vasi na slemenu in bližnjega vrha 730 m nad morjem, od koder je lep razgled po vsej Horjulski dolini, ne traja dlje kot dobro uro. Ravno prav za krajše zgodnje spomladanske dni. Za lažje prepoznavanje vrhov je v pomoč kovinska plošča z vrisanimi hribi v bližnji in daljni okolici. Za žejo in kaj za pod zob pa poskrbi kmetija odprtih vrat Pr` Janš.

Foto: Jure Reya

Ker pa je za stare planince takle hribček le premalo, si omislimo še bližnji Kožljek nad Samotorico, 788 m visok zahodno od Korene. Z vrha je razgled le proti severu in vzhodu na ostalo Polhograjsko hribovje in del Kamniških Alp, na druge strani pa malo zavira pogled poraslo drevje.

V aprilu Vremščica žal ni imela sreče, zaradi slabega vremena. Pravzaprav smo dočakali že težko pričakovani dež, ob katerem se je tudi občutno ohladilo. Med velikonočnimi prazniki nas je za krajši čas presenetil celo sneg, zatem pa jutranji mraz, ki je mestoma škodoval že cvetočemu sadnemu drevju. Nestanovitno in sveže vreme je trajalo večji del meseca. Ta teden pa gotovo in naj bo ta sredi edina grenčica našega izbora.

Po naši deželi najdemo nič koliko slikovitih gričev s cerkvijo na vrhu, vendar je ta, Gora Oljka, ki se dviga nad nasadi hmelja v Spodnji Savinjski dolini, nekaj prav posebnega. Njegova skladna oblika, dobro vidna z glavne ceste med Vranskim in Celjem, kjer sem se neštetokrat vozil, ko sem še služboval Štajercem, pritegne nase več pogledov, kot marsikatera višja vzpetina v okolici. Še najbolj pa preseneča njegovo nenavadno ime, ki nam daje vedeti, da pravzaprav nimamo opraviti z gričem, ampak z goro. In to z »Oljsko goro« sredi Slovenije.

Ime je dobila po sliki v glavnem oltarju cerkve Sv. Križa, na kateri je Fortunat Bergant (1721–1769) upodobil Jezusa na Oljski gori, kamor se je zatekel k zadnji molitvi pred križanjem.

Pred tem se je gora imenovala Dobrič, po raztresemem naselju na njenih vzhodnih in južnih pobočjih. Še pred tem pa zaradi križa, ki je stal na vrhu pred postavitvijo cerkve, tudi Križna gora. Mi smo se je lotili z južne, iz polzelske smeri. Nekaj časa smo se spopadali z asfaltom, ki pa smo ga kasneje proti vrhu le zamenjali s planinsko potjo. Vrh, poleg cerkve, bogati tudi velik planinski dom, ki je odprt vse leto in nudi možnost pogostitve in zabave celo večjim zaključnim družbam.

Povratek pa preko dve uri oddaljenega Vimperka, kjer z gostinstvom nismo imeli sreče, le cerkev Sv. Miklavža iz 14. stoletja je nemo samevala na gori. V dolino smo se spustili pri vasi Podvin, kjer je našega šoferja moral odpeljati nek dobrotnik do kombija, oddaljenega dobra 2 km, da nam ni bilo treba spet pešati po asfaltni cesti.

Prav tako nudi planinska zatočišča tudi zasavski hriboviti svet. Ostrež ali Divja gora je nekaj takega, ki je v našem sredinem sporedu. Njegovo divjo podobo je pred desetletji cenil tudi pobudnik slovenskega planinstva in izletništva Rudolf Badjura, doma iz Litije. Po navadi, ko slišimo Zasavje, imamo v mislih ozko in tesno dolino reke Save, v kateri je prostor le še za vijugasto cesto, železniško progo in nekaj hiš. Na obeh straneh reke se vzpenjajo strma gozdnata pobočja, ki proti vrhu grozeče razkazujejo ostre skalnate zaključke. Nad njimi se strmina prelomi. Svet se položi in deloma odpre. Pokažejo se gručaste vasi, cerkve, samotne domačije in z drevjem poraščeni vrhovi. Eden najslikovitějšíh med njimi je Ostrež, ki sicer ne spada med najvišje vrhove v Posavskem hribovju, a je kljub temu privlačen izletniški cilj.

Foto: Jure Reya

Z Zasavske ceste še pred Zagorjem zavijemo desno v vas Renke, kjer parkiramo.

Že kmalu v začetku se začnemo spopadati s tistimi gozdnatimi strminami, da smo prišli v oni drugi, položnejši zasavski svet. Vendar nam vrh tudi tu ni prizanesel. Po krajšem ravnem gozdnatem in travnatem svetu smo morali spet zagristi kolena, da smo si priborili vrh. Pa le za krajši čas. Raje smo si v zavetju pod vrhom, s katerega vidimo na vzhodu Kum, na severu Čemšeniško planino, na severozahodu Zasavsko sveto goro, v daljavi pa zasnežene vrhove Kamniško-Savinjskih Alp in Julijcev, ob cerkvi Sv. Katarine privoščili malo daljši počitek.

Vračamo se po drugi poti, mimo čudežnega studenca v skali, nedaleč pod cerkvijo, kjer voda nikoli ne usahne, ob močnih nalivih pa tudi ni nič večji. O tem je pisal že Valvazor. Mnogo ljudi se s to vodo umiva in menda ozdravi marsikatero bolezen.

Še nekaj korakov v zaselek Preveg in mimo vasi Šumnik spet nazaj do našega izhodišča.

Še izlet koncem maja se mi je posrečilo vključiti v pomladanski izbor. Ljubelj – Planina Preval – Roblek, ki že diši po visokogorju. Izberemo pot skozi Bornove tunele do planine Preval in naprej do 1657 visokega Roblekovega doma. Z Ljubelja se usmerimo skrajno levo po tako imenovani Bornovi poti, ki ni označena, a tudi ni nobene potrebe. Tako izdelana in lepa je, da ni bojazni, da bi se kje izgubili. Vodi skrajno levo mimo bivšega hotela, ki je danes popolnoma opuščen, pa malo naprej mimo naravne kapelice in kar še levo, bočno po strmem pobočju do Bornovih rogov. Veliko sem že slišal za te rove, pa se nikoli nisem dovolj poglobil, zakaj so in kdo jih je naredil. Pa naj bo današnji dan temu namenjen.

Baron Julius Born je bil Berlinčan, bankir in je občasno prihajal na področje Jelendola, naselja ob Tržiški Bistrici, kake 10 km od Tržiča. Bil je strasten lovec in je sem pripeljal večje število kozorogov, jelenov in košut, kupil tu posestvo si zgradil gradič Sv. Katarine in se sem preselil leta 1881. Kapital je videl v gozdovih in vodi, zato je zgradil centralo za elektriko in žago, ki je kasneje pogorela. Kot lastnik rudnikov mangana pod Begunjščico in zaradi lovskih revirjev na južni strani, je dal izkopati te rove. Po nenadni smrti je posestvo nasledil sin Karl, ki je uspešno nadaljeval očetovo delo.

Po vzhodnem ostenju Begunjščice je danes tu skozi spretno speljana planinska pot do planine Preval, ki jo ocenjujem kot eno najlepših poti v naših gorah. Skozi tunele si utiramo pot z baterijami. Drugače ne gre.

Tu pa tam naletimo na luže tako globoke, da nas rešuje štrleče kamenje, ki gledajo iz njih, strop pa mestoma tako nizek, da smo tudi manjši preveliki in ne bi bila čelada čisto nič odveč. Tako skozi dva rova. Prehod iz enega v drugega je čisto kratek, dolžina obeh rovov pa približno enaka. Potem pa se začne tisti najlepši del po strmih gozdnatih področjih, ki je na nekaterih mestih zavarovana z jeklenicami.

Hitro napredujemo in smo na Prevalu še prej kot je predvideno. Krajši počitek in naprej do Robleka, po poti, ki po lepoti še presega prejšnjo. Sledi glavni odmor. Pa ne za dolgo. Na sosednjem Stolu se začno zbirati neprijetni, temno modri oblaki, ki zgovorno pričajo, da se nimamo več kaj obirati. Zato tudi spremenimo naš današnji plan in ne gremo dol mimo Tinčkove kočice na Zelenico in Ljubelj kot je bilo predvideno, žal se vračamo po isti poti. Nekaj kapelj dežja nas malo prestraši, a na Ljubelj pridemo že v soncu. Taka naj bi bila približna polovica naših letošnjih srednjih pomladanskih podvigov. Veste, niso vse skalnati dvatisočaki, prepadi in tesne zajede v strmih stenah, tudi gozdnati vrhovi in travnate jase imajo svojo lepoto in čar. Pa še čisto drugačen utrip imajo med tednom.

Pridružite se nam. Vreme ponavadi ob sredah je, razen teh dveh, ki sta izjemi in potrjujeta to dejstvo. Korajžno naprej k drugi, jesenski polovici.

V TRETJE GRE RADO – OLŠEVA, 1929 M, 9. 6 2012 IN ŠE KAJ MARUŠA REYA

Ko smo se pred dvema tednoma, prav tako v soboto, z veseljem odpravljali na načrtovano krožno **3-K** pot s prvo osvojeno **Košutno, 1974 m, Kompotelo, 1989 m in Korenom, 1999 m**, kot najvišjim vrhom ta dan, je bilo tako kot danes že zjutraj v Ljubljani vreme tmurno, neobetavno, kislo in kar je še takih pridevnikov. Pa smo se kljub temu ter dejstvu, da takrat še kombija nismo imeli (saj je imel pomembnejšo nalogo – iti na priprave odprtja naše kočice na Planini pri Jezeru), pod vodstvom Andreja in Mitje z dvema avtomobiloma veselo spravili iz neprijazne Ljubljane.

Tura je bila brzinska, tempo udaren, saj je nad nami ves čas viselo – oblaki in pa popoldanske obveznosti nekaterih. Prvi vrh Košutna na 1974 m smo takrat dosegli v dobrih dveh urah, do Kompotele smo potrebovali še dobre pol ure. Načrtovano Mokrico pod nami smo brez slabe vesti zaradi grozečih oblakov nad nami izpustili in vseeno na Kompoteli doživeli navdušujoč razgled na Kamniške. Glej, glej, tista pot, se spomniš,

lansko leto, pa ona tam v sredi, iz grape ven, a veš, katera je to.... smo komentirali drug čez drugega in že odhiteli po grebenih nazaj, si vmes privoščili kratko malico in bili ob 12.45 že na Velikem Zvohu (1971 m) ter v eni uri pri avtu. Ta pa je bila kondicijska, vsaj za naju, sva si rekla z Juretom.

Foto: Maruša

Oblačna, a razgledna Kompotela

No, tokratna **Olševa, 1929 m** – se je prav tako kislo začela že ob šestih na običajnem zbornem mestu. Napolnili smo kombi, ki ga je vozil Rašo, Tone pa nas je višek treh varno peljal v svoji škodi. Ker se nam je zaradi slabega vremena izmaknila že dvakrat, smo enkrat »na svojo roko« poskušali opraviti vzpon, pa je bilo zaradi pozno ležečega snega to nemogoče.

Osebnost sem tudi tokrat zelo dvomeče gledala pod nebo, ostali so bili bolj optimistični. Vmes po poti je že nekajkrat začelo rahlo deževati, pa smo vendar ob 8.15 zakoračili v blaten hrib nad turistično kmetijo v Podolševi.

V pol ure smo na meji z Avstrijo, vreme tam ni bilo nič boljše, celo rahlo je začelo deževati. Dežna oprema je raznolika. Eni uporabijo pelerine, drugi anorake, spet tretji imamo dežnike. Potem pa odpiramo, zapiramo, slačimo, oblačimo in temu ni konca do vrha in nazaj.

V dobri uri se pred dežkom zatečemo v Potočko Zijalko na 1700 m. To je 115 m dolga kraška jama, ki so jo odkrili leta 1928 in v njej našli ostanke 40 živalskih vrst in orodje izpred 40.000 let. Jama izgleda precej neugledno, so pa že ti podatki sami po sebi toliko bolj spoštljivi.

Takoj zatem se začnemo strmo vzpenjati, tu nam je v pomoč jeklenica in potem še ena. Kamenje je krušljivo, pazljivost je torej na mestu. Palice in dežnik v levo roko, desna je za jeklenico. No, pa ne traja dolgo. Vmes se imamo celo čas ozreti v dolino, kjer so pod

nami Logarska dolina in Robanov pa še kakšen kot in smo že pri Obel kamnu na 1883 m, kjer je postavljena mala bonsai varianta Aljažvega stolpa.

Foto: M. Reya

Pri jami Potočke Zijalke z dežniki

Malo dlje na avstrijski strani pa je Nobel kamen, se poheca Mihela. Ja, kje pa je Olševa oziroma njen vrh Govca, sprašujemo kot majhni nepotrpežljivi otroci.

Tamle, še malo naprej, nam govori »oče« Rašo. Pa tega vrha sploh še dolgo ni hotelo biti. Tisti, ki smo ga videli pred seboj, ni bil pravi, pa naslednji tudi ne, potem se spustimo še navzdol in potem spet gor in ob 10.40, torej v uradnem času dveh ur in pol, dosežemo vrh – Govca, 1929 m. Pogled naokoli in posnetek ali dva in že se vračamo navzdol, tokrat po drugi poti spet do Potočke Zijalke, kjer si končno privoščimo potreben grižljaj in požirek.

Vreme se slabša, ljudje pa kar hodijo gor. Neverjetno! Najbrž bodo šli samo do jame, naprej bo pa sedaj že malo rizično. Za nas je bolje, ko stopimo v gozd, kjer je pot bolj varna, le na korenino ne smeš stopiti, sicer te kar odnese naprej in dol! Enkrat sem se komaj ujela in se skoraj prelomila pri lovljenju ravnotežja. Torej bom naprej hodila kot po jajcih.

Vse do turistične kmetije Pr' Rogar na Podolševi 24, kjer smo pol ure po poldnevu. Nadvse zadovoljni, da nam je tokrat le uspelo – saj je ta izlet zaradi slabega vremena odpadel že dvakrat – si privoščimo enourni odmor, ki ga izkoristi vsak po meri svojega želodca ali denarnice. Nato nas ob 14.30 čaka odrešujoča pot domov. Odrešujoča zato, ker se takrat resnično začneja dež ulivati!

Ta dva zaporedna izleta sta bila solidna osnova za prvi večji gorski podvig v tej sezoni – na **Brano, 2253 m** smo se podali kar z dvema kombijema, zasedba ne- navadno močna, pa še bogovi so nam bili naklonjeni,

saj je bila prav ta sobota prva poletna s stabilno lepim vremenom in ne previsokimi temperaturami.

Čeprav smo se odpeljali iz Ljubljane kmalu po šesti zjutraj, je bilo prostora za avtomobile nad Jermanco le malo. Spretna voznika kombijev ju spravita v primerno senco in ob 7.15 zakoračimo v gozd, v katerem se med jutranjim klepetom zamudimo eno uro in pred nami se ta dan že drugič zablešči nevarna stena Brane. Stopimo v nižji gozd in čez četrto uro smo ob 8.30 na klopcah pri Pastircih.

Prvi petminutni počitek za plus in minus vodo. Vodnika sta ista kot prejšnji teden, Rašo je začel zmerno, rep kolone zaključuje dobrodušni Tone. Dolga kolona se ni prav nič raztegnila, kar pomeni, da hodimo enakovredno.

Foto: M. Reya

S Kamniškega na jutranjo Brano

V uri in pol se odpre pogled na Kamniško sedlo. Pot je še v senci, temperatura za hojo idealna in do vrha nas loči še slaba ura. Na Kamniškem sedlu ob 9.40 že vse vrvi, mi pa samo zajamemo sapo, poplaknemo grla, uperimo pogled v svetlo bližnjo prihodnost – pobočje Brane in zastavimo enakomeren korak proti vrhu.

Uro in pol je pisalo, mi pa čas kar nekam prehitevamo. Rašo nas opozori na bližnjo Mrzlo goro, ki nam »grozi« že čez dva tedna in brž izostrimo pogled. Kar nekajkrat se ustavimo in jo nejeverno opazujemo. Sploh ne izgleda tako nevarna, kot pravijo, da je. Pasti se verjetno skrivajo kot vedno najbrž na skriti severnejši strani.

Kakorkoli, zdaj smo na drugi poti in gre nam odlično. Ko vstopimo v kamniti del, na varno mesto odložimo palice, da se lažje oprijemamo skal, ki so velikokrat bolj »viga-vaga«, bi rekla moja mama, in jih je treba vedno preverjati, ali zdržijo pritisk.

Ko začne bolj pihati, že vemo, da smo blizu vrha in nekaj minut po enajstih na vrhu že plapolata zastava našega planinskega društva. Takoj opravimo formalnosti –

fotografiranje in žigosanje knjižic - da se lahko potem spustimo nekaj metrov niže, se usidramo na travo in izvlečemo dobrote iz nahrbtnikov.

Po sladki zmagi v glavnem bolj mesena malica in veliko tekočine. Lepih razgledov se veselimo kot mali otroci, a nekaj pred poldnem smo že na poti navzdol. Zame je to mnogo bolj naporno, saj trpijo kolena, zato sem toliko bolj previdna. In že sem v zadnjem delu repa, pa spet pravi Tone, naj se ne sekiram, nekdo pač mora biti zadnji.

Sploh sem pa v dobri družbi nekaj moških, za mano je namreč še nekaj korenjakov, ki mislim, da dajejo moralno oporo. Saj res ni nič hudega, mudi se nam ne, cilj je bil dosežen v zavidljivem času, navzdol pa adrenalina pač malo popusti. Na Kamniškem sedlu ob 13.10 spet polenarimo za tričetrt ure in malo pred drugo uro zaključimo z lepimi pogledi na Kamniškega dedca, ki smo ga obdelali lansko leto, pa na Košutno, Kompostelo...

Pastirci nam spet nudijo vmesno oporo za utrujene hrbte in noge in ko smo pri kombijih, sklenemo, da se ustavimo še pri domu v Kamniški Bistrici, da podaljšamo ta dobra občutja. Kako je nam lepo, vi sploh ne veste!

DONAČKA GORA – SREČANJE Z SPD TRST, 17. 6. 2012

SONJA MODLIC – AVTOR VSEH FOTOGRAFIJ S SREČANJA

(Takole je Lojze Abram opisal naše srečanje v Primorskem dnevniku!)

Bratsko srečanje na Donački gori

21. 06. 2012

četrtek, 21. junij 2012, ob 15:21, Mitja Glešič, ogledov: 40

Primorski dnevnik, *Planine*: Tradicionalno srečanje planincev SPDT in Integral iz Ljubljane

Ljubljanski planinci so tržaškim prijateljem pripravili bogat program obiskov, ogledov in planinsko turo na Vzhodni Triglav.

Planinci na vrhu Donačke gore

Pričakovanje je bilo veliko, še večja pa radovednost, kaj vse bomo doživeli na pobratimskem, že davno tradicionalnem srečanju SPDT-jevcev s planinci društva Integral iz Ljubljane, tokrat v Rogaški Slatini.

Ljubljanski prijatelji so pripravili bogat program obiskov, ogledov in seveda tudi planinsko turo na Donačko goro, imenovano tudi Vzhodni Triglav. Poln avtobus vedro razpoloženih tržaških planincev se je zato prejšnjo nedeljo v lepem poletnem vremenu že navsezgodaj podalo na pot. Ni jih motila niti dolga avtocestna vožnja mimo Ljubljane in Celja, ker so jih pri Blagovici pričakali gostitelji, s katerimi so potem nadaljevali pot do Rogaške Slatine.

In tu so doživeli prvo presenečenje. Ljubljanski prijatelji so jih popeljali v bližnjo vas Brestovec na ogled orglarske delavnice Škrabl, ki se je v zadnjem desetletju, od začetnega restavriranja orgel, z uvajanjem moderne tehnologije, razvila v svetovno uveljavljeno podjetje za gradnjo orgel. Z velikim zanimanjem so si planinci ogledali delavnice in sledili razlagi o sestavi in postavitvi orgel, za katere je potrebnih več kot šest mesecev. Zvedeli so, da je za izdelavo piščali in drugih delov važna izbira primernih vrst lesa in zlitin, ogrodje in dodatki pa so precizno ročno delo spretnih rezbarskih mojstrov. Do danes so v delavnici izdelali in popravili 199 orgel; največ jih igra v Sloveniji, poslušajo

pa jih tudi v številnih evropskih državah, v Ameriki in celo v Nigeriji in Južni Koreji.

Po pogostitvi z ocvirki obloženimi kruhki pri Škrablu, je v Rogatcu sledil ogled muzeja na prostem, nekakšen slovenski Skansen v malem. Zamisel o zaščiti in ohranitvi krajevnostavne dediščine se je uresničila v 80. letih na pobudo rogaških navdušenih etnologov, ki so na območje že obstoječega tamkajšnjega spominskega parka, iz bližnje rojstne vasi Tlake dali prenesti 200 let staro leseno hišo pesnika Jožeta Šmita z vso staro notranjo opremo.

Tam smo si obiskovalci pod strokovnim vodstvom ogledali še druge originalne objekte: staro kmečko hišo s »podnom« in stiskalnico za sadje, kozolec, hleve, kmečko orodje in opremo, kovačijo in celo »loden«, staro trgovino z mešanim blagom. Prvotna zamisel domačinov za ohranitev rojstne hiše pesnika Šmita je tako prerasla v največji muzej na prostem na Slovenskem.

Čas je že priganjal in začelo je pripekati, ko se je avtobus usmeril proti Donački gori. Strma in ozka cesta se je v ostrih ovinkih vila po visečem travnatem pobočju, da se je prejšnja sproščenost potnikov spreminjala v zaskrbljenost za povratek. Vešč šofer pa nas je le pripeljal do Rudijevega doma na nadmorski višini 590 metrov, nad katerim se stožčasto dviga Donačka gora, ki jo sestavljajo trije vrhovi: Ženčaj, Resenik in vrh Donačke, zato tudi ime Vzhodni ali Štajerski Triglav.

Večja skupina planincev se je odpravila na goro vedoč, da se bomo ubranili pripeke s hojo v senci bukovega pragozda, ki je zaščiten naravna dediščina. Tam se vije lepo speljana, rahlo se dvigajoča udobna pot, prva planinska pot v Sloveniji, ki jo je za zdraviliške goste iz Rogaške Slatine, že leta 1853 nadelal dunajski zdravnik Ernst Froelich, kateremu je na skali posvečena spominska plošča. V manj kot eni uri smo bili planinci na vrhu 883 m visoke Donačke gore. Tam stoji kamnit steber s križem, na kraju kjer je bila romarska cerkev, v katero je 6. avgusta 1741 udarila strela in ubila 59 romarjev, zvonovi pa so se zakotalili po hribu do kraja, kjer stoji danes cerkev sv. Donata.

Čudovit planinski užitek, čeprav kratek postanek na vrhu, s katerega je lep razgled proti zahodu na sosednji Boč in vinorodne Haloze, in že smo hiteli navzdol do Rudijevega doma na kisló juho in ajdovo polento z ocvirki. Sproščeno druženje in prijateljevanje je bilo krona tega že 32. srečanja pobratenih tržaških in ljubljanskih planincev. Gostiteljem se je za bogata kulturna in planinska doživetja pristrčno zahvalila predsednica Marinka Pertot, predstavnik društva Integral Tomo Rusimovič pa je dal poudarek na pomembnost in trdnost teh prijateljskih vezi in trajnost srečanj.

Z izrazi srčne zahvale so se tržaški planinci poslovili od ljubljanskih prijateljev. Zadovoljni in zadoščeni za prelepa doživetja, čeprav nekoliko v skrbeh zaradi vožnje po strmini navzdol, so se še zgodaj popoldne, zaradi omejitvenih voznških predpisov, odpravili proti domu.

Na 4. seji Upravnega odbora PD Integral je bil sprejet sklep, s katerim so se strinjali vsi člani, in se glasi:

Na isti naslov članov PD Integral se pošilja le po 1 izvod. V primeru posebne želje se lahko na isti naslov pošlje toliko glasil, kot je članov, ki so vključeni v PD Integral. Obvestilo se objavi tudi v glasilu Gorski potnik.

FOTOGRAFIJE Z 38. REDNEGA LETNEGA ZBORA ČLANOV 17. 2. 2012

FOTO: SONJA MODLIC

PLAN IZLETOV PD INTEGRAL 2012

Datum		Čas hoje	Zahtevnost	Vodnik	Pomočnik
marec					
17.03. so	Kosca	5	L	Sašo Marinčič,	Janez Lenaršič
24.03. so	Mestni vrh	4	L	Anton Trope	
april					
01.04. ne	37. zimski pohod na Porezen	4	Z	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
07.04. so	Pufijev pohod (Čemšeniška planina)	6	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
09.04. pe	Perun (HR)	7	L	Marinka Koželj Stepic	
14.04. so	Kriška gora	4	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
21.04. so	Trdinov vrh	4	L	Franc Bergant	
28.04.-30.04.	Prečenje Pohorja		L	Slavko Krušnik	
maj					
05.05. so	Vremščica	4	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
12.-13.05. so	Mrzlica (salamijada)	2,5+3	L	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
11.-13.05. pe	Srednji Velebit (HR)	8+5	L in Z	Marinka Koželj Stepic	
19.05. so	Golica	5	L	Franc Bergant	
26.05. so	Vrh nad Korenom-Kompetela-Mokrica-Žvoh-Krvavec (krožna pot)	4-5	L	Andrej Počervina	Mitja Premerl
junij					
02.06. so	Nanos	4	L	Franc Bergant	
09.06. so	Brana	8	Z	Rašo Adrovič	
16.06. so	Olševa	8	Z	Rašo Adrovič	Anton Trope
17.06. ne	Srečanje pobratenih društev SPD Trst in PD INTEGRAL	4	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
23.06. so	Mrzla gora	8	ZZ	Rašo Adrovič	Anton Trope
28.06.-01.07. če	Peš iz Ljubljane na Planino pri Jezeru		L	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
30.06. so	Vrtaško Sleme	6-7	L	Andrej Počervina	
julij					
07.07. so	Slemenova Špica	6	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
21.07. so	Špič Hude police	5	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
28.07. so	V. vrh in V.Zelenica	7	L	Marinka Koželj Stepic	
avgust					
04.-05.08. so	Vrhovi nad Travnisko dolino	8	Z	Mitja Premerl	Sašo Marinčič
11.-12.08. so	Prisojnik, Razor, Kriški podi, Križ, Stenar, Bavški Gamsovec, Luknja, Vrata		ZZ	Andrej Počervina	Anton Trope
18.-19.08. so	Vrbanove špice, Rjavina		ZZ	Rašo Adrovič	Mitja Premerl
24.-26.08. pe	Triglav - po Tominškovi		ZZ	Rašo Adrovič	Anton Trope
24.-26.08. pe	Triglav - čez Prag	8-10/dan	ZZ	Tomaž Rusimovič	Andrej Počervina
24.-26.08. pe	Triglav - z Rudnega polja		ZZ	Sašo Marinčič	Mitja Premerl
24.-26.08. pe	brez Triglava čez Komarčo, Č.jezero, Viševnik, PL pri Jezeru - Slatna-PL pri Jezeru		Z	Franc Bergant	Janez Lenaršič
september					
01.09. so	Bistriška špica (A)	6	L	Marinka Koželj Stepic	
08.09. so	Bavški Grintavec	9	ZZ	Andrej Počervina	Anton Trope
15.09. so	Strma Peč	6	ZZ	Tomaž Rusimovič	Rašo Adrovič
21.-23.09. pe	Prečenje Karavank		Z	Mitja Premerl	Katja Premerl
oktober					
06.10. so	Košutnikov turn	6	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
13.10. so	Moravske Toplice	4	L	Franc Bergant	
november					
03.11. so	Izlet v neznano		L	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
11.11. ne	Kostanjeva nedelja (SPD Trst)	3	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
17.11. so	Ojstrnik (na meji med I in A)	6	L	Marinka Koželj Stepic	
24.11. so	Vrtovčeva planinska pot	4	L	Janez Lenaršič	Franc Bergant
december					
01.12. so	Lačna-Kuk-V.Griža	8	L	Anton Trope	
15.12. so	Prednovoletno srečanje pr' Mehačk	3	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
januar 2013					
19.01. so	Lašček	4	L	Marinka Koželj Stepic	
27.01. ne	Nočni pohod na Grmado	4	Z	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič

PLANINSKA POTEKANJA / AKTIVNOSTI PD INTEGRAL

12.-24.07. 2012	Planinsko potepanje po Črni Gori PD Integral	Rašo Adrovič, Anton Trope
26.07.-4.08. 2012	Planinsko potepanje po Bolgariji (za SPD Trst)	Rašo Adrovič, Anton Trope
Februar 2013	Smučanje na Jahorini (šolske počitnice)	Franc Bergant

PLANINSKA POTEKANJA / AKTIVNOSTI DRUGIH PD IN AGENCIJ

28.04.-1.05. 2012	Planinarjenje po otoku Lastovo - PD Kamnik	Marinka Koželj Stepic
07.-10.06. 2012	Gudurički vrh Fruška gora - PD Kamnik	Marinka Koželj Stepic
09.-16.09. 2012	Karpati v Romuniji - preko agencije	Franc Bergant